

Αναρχία

Αρ.φυλ. 15, δρχ. 100

Νοέμβρης 1989

Τ.Θ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

«Λούμπεν» Καπιταλισμός - «Χύμα Λαός»

Οι εκλογές είναι ένας θεσμός κυριαρχίας και ως εκ τούτου ο «λαός» καλείται να επιλέξει τους διαχειριστές της εξουσίας. Με την συμμετοχή του στις εκλογές οι δεξιόι ή αριστεροί εξουσιαστές διασφαλίζουν την αναγκαία συνενοχή του «λαού» για τα εγκλήματα της δημοκρατίας ως πολιτεύματος που ενισχύει και καθαγάζει την εκμετάλλευση, την φτώχεια, την αλλοδιώση, την μισθωτή εργασία. Η κοινοδουλευτική δημοκρατία είναι ΑΔΙΕΞΟΔΟΣ για την κοινωνική απελευθέρωση, ενώ είναι ΔΙΕΞΟΔΟΣ για τον καπιταλισμό, για την μπουρζουάζια και για κάθε εκμεταλλευτικό σύστημα.

Ωστόσο απ' όλη αυτή την διαδικασία των εκλογών και μέσα από το βάθος του τούνελ, δγαίνουν κάποια συμπεράσματα γύρω από την φενακισμένη συμπεριφορά όλων αυτών που συμμετέχουν με τον άλφα ή βόητα τρόπο στο θεσμό αυτό της κυριαρχίας: των γηγειών, των κομμάτων, των οπαδών, των μεγιστάνων του τύπου και της πληροφόρησης, της μάζας και γενικά της κοινωνικής διασποράς.

Οι εκλογές της 5ης Νοέμβρη δεν έδωσαν λύση στο διαχειριστικό πρόβλημα της εξουσίας. Ετοι οι θεωρητικοί των κομμάτων, οι γελίοι πολιτικοί σχολιστές των εφημερίδων, - οι ειδήμονες της πληροφόρησης - βαθυστόχαστοι κοινωνιολόγοι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973:
ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
- ΑΝΩΡΩΠΙΣΜΟΣ ΚΙ ΑΝΑΡΧΙΑ
- Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
- ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ 1992
- ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
- ΑΣΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ
- Στηρίζουμε την Εξουσία, Ελέγχουμε την κοινωνία
- ΑΝΤΙΠΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ
- ΔΙΕΘΝΗ
- ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΝΑΓΤΕΛΘΕΙΣΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ

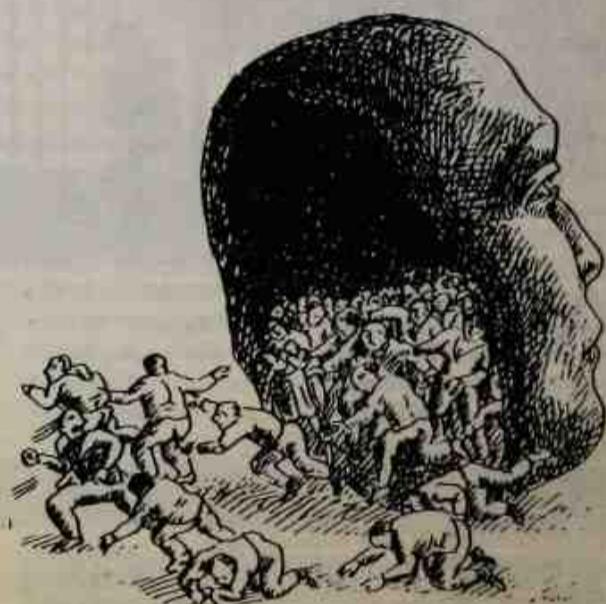
και ψυχολόγοι, σήκωσαν τα χέρια ψηλά. Κανείς δεν μπορεί να ερμηνεύσει τι έγινε στις εκλογές και τούτο γιατί όπως φάνηκε δεν κατόρθωσαν να επιβάλλουν από τα πριν την θέλησή τους στο «λαό» με την ακρίβεια που προσδοκούσαν.

Για αρκετά χρόνια έχουμε συνεχή άνοδο των κυριαρχων αξιών και μάλιστα με τον πιο ωμό τρόπο. Η συντηρητικοποίηση της κοινωνίας και ιδιαίτερα της νεολαίας είναι αυτό που εξηγεί την πλήρη αποδοχή της δοσμένης φενακίας, της κοινωνικής ανόδου, του χρήματος, ως προύποθεση κοινωνικής επιβεβαίωσης κ.λ.π. Όλα αυτά μεταφέρονται στο Ελληνικό χώρο είτε με τα όνειρα της μικροαστικής τάξης για άνοδο, είτε με τα όνειρα των φτωχών για μια θέση στη μεσαία τάξη, όνειρα που καλλιεργήθηκαν με μανία σ' όλη αυτή την περίοδο της σοσιαλιστικής οκταετίας. Γ' αυτό κανένα δεν ξένιζε η εικόνα της «Τόλμης και Γοητείας», που δέλπαμε γύρω μας, ο καλπασμός της Δ.Α.Π. στους φοιτητές, η γενικευμένη κυριαρχία των φάστ-φούντ και η εν γένει αποβλάκωση και παθητικοποίηση.

Η Ελληνική κοινωνία δέβαια, δεν είναι επιφερτής σε τέτοιου είδους διασπαστικές για την κοινωνία καταστάσεις γιατί διατηρεί ακόμη κάποια κοινωνική ενότητα, κάποιους κοινωνικούς «δεσμούς», κάποιες κοινωνικές «σχέσεις». Ωστόσο δύναμης, σαν «λαός - όχλος» θαμπώθηκε από την παγκόσμια επίθεση του καπιταλιστικού μοντέλου χωφίς δύναμης να το καταπαίει, όπως οι δουλοπάροικοι ευρωπαίοι.

Οι εκλογές του Ιούνη έδειξαν έστω και φενακισμένα την μικρή στροφή προς τέτοιου είδους αξίες δίνοντας στην Ν.Δ. ένα μικρό προβάδισμα. (Μικρό αν σκεφτεί κανείς την κατάσταση για τους αντιπάλους της: Αριστερά χωρίς λόγο υπαρξης, ΠΑΣΟΚ με προβλήματα σκανδάλων, κλπών κ.λ.π.).

Μ'ένα δεβαίως ευνοιώθερο εκλογικό σύστημα θα μπορούσαε η Ν.Δ. να κυβερνούσε, παγώνοντας και επιβάλλοντας τις αξίες αυτές που αναφέραμε ολοκληρώνοντας και στην Ελλάδα το πα-

γκόσμιο καπιταλιστικό μοντέλο. Ασφαλώς το ίδιο θα έπραττε και το ΠΑΣΟΚ με κάποια δύναμης καθυστέρηση.

Εν πάσει περιπτώση, το εγχείρημα της ολοκλήρωσης δεν επιτεύχθηκε και το Νοέμβρη. Εχουμε μια στασιμότητα της πορείας προς την Ευρωποποίηση και τον ορθολογισμό και ταυτόχρονα μια επίθεση του «**XYMA ΛΑΟΥ**».

Τι σημαίνει δύναμης «**XYMA ΛΑΟΣ**».

Καταρχήν είναι αυτός που παρέμβηκε στις εκλογές του Νοέμβρη, και δημιούργησε αδιέξοδο στα κεφάλια των ειδημόνων, των πολιτικών αναλυτών, αυτών που, εν πάσει περιπτώσει, όλα τα εξηγούν. Παρ' όλα αυτά το γεγονός του Νοέμβρη εκδήλωσαν αδυναμία να το εξηγήσουν παραπέμποντάς το στους ψυχολόγους, κοινωνιολόγους και σ' άλλους γελοίους που καμώνονται πως γνωρίζουν το απύθμενο της ανθρώπινης ψυχής.

«**XYMA ΛΑΟΣ**» είναι αυτός που θεώρησε την ενότητα των μεγιστάνων του MEGA CHANNEL, ΟΛΩΝ των εφημερίδων, ΟΛΩΝ των δημοσιογράφων, ΟΛΩΝ των διανοούμενων, ΟΛΩΝ των ανθρώπων της τέχνης - σαν επίθεση ENANTION TOY.

«**XYMA ΛΑΟΣ**», είναι αυτός που είδε την Αριστερά και την Δεξιά να συσπειρώνονται για να καθαρίσουν το κράτος και ΦΟΒΗΘΗΚΕ.

«**XYMA ΛΑΟΣ**» είναι αυτός που είδε την Αριστερά και την Δεξιά να ενώνονται, δημιουργώντας σελ. 15

E.O.17 ΝΟΕΜΒΡΗ Επαναστατική Δράση ή Αριστερή Αντιπολίτευση;

σελ. 8

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973:

ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ας μιλήσουμε πάλι για το Πολυτεχνείο. Αυτή τη φορά όμως, ας αποκολλήσουμε από το κέλυφος της «ιδεολογίας» που το περιβάλλει κι ας το προσεγγίσουμε διαμέσου μιας απαραίτητης ποιοτικής ΑΡΝΗΣΗΣ. Και τούτο, όχι μόνο γιατί μας απδίσεις η θεαματοποίηση της μνήμης αλλά κυρίως γιατί μόλις τώρα συνειδητοποιούμε ότι ποτέ μέχρι σήμερα δεν μιλήσαμε με τη ΔΙΚΗ ΜΑΣ γλώσσα για κάτι που ΔΕΝ ΉΤΑΝ ακριβώς «δικό μας». Πολλοί από μας έχουν σημαδεύτει από την άμεση, εκπληκτική εμπειρία των φλεγόμενων δρόμων του Νοέμβρη και περισσότεροι έχουν γαλουχήθει, από τις μνήμες που κληροδότησε, με τις αξίες της ανταρσίας και της σύγκρουσης. Μέ αλλα λόγια, δεν μπορούμε παρά να σεβόμαστε (με όλη την εντυμότητα που διαθέτουν οι ιδέες κι αξίες του επαναστατικού αναρχισμού) αλλά, συναχόλουθα, δεν μπορούμε παρά να ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΜΕ κλιμακώνοντας την ποιοτική ορήξη με το ιδεολογικό εποικοδόμημα της Κρατικής πηγεμονίας.

Η κυρίαρχη εμπνευτική εκδοχή (ανεξάρτητα από τις υπερδύσουλες κομματικές υποεμπνείες της) θέλει το Πολυτεχνείο να είναι συμβάν οριζόντιο από τις δυναμικές μιας γενικής επαναστατικής διαδικασίας - χωρίς ειδικούς προσδιορισμούς που να το αποκαθιστούν μέσα στο ιστορικό συγκεκριμένο του. Τα «αντιφασιστικά φρονήματα». Οι «παραδόσεις δημοκρατικών αγάνων», η «αγωνιστική ελευθεροφροσύνη των νέων» και ακόμα κάποιος «απόχος του Μάη του '68», μα «αφύπνιση του προλεταριάτου» κλπ: όλα αυτά, διαπλέχονται σ'ένα φωτεινό ιδεολογικό ΝΕΦΕΛΩΜΑ που φιλοδοξεί να συστήσει ερμηνεία αλλά, μένοντας στον επιδερμικό φύλογισμό των επετειακών λογιδίων, κατατίνει στην οργάνωση ενός ισχυρού, συνειδητού ΨΕΥΔΟΥΣ. Η απόσπαση του Πολυτεχνείου από τις ιδιομορφικές ταξικοπολιτικές συντεταγμένες του, η αλχημιστική υπερεκτίμηση ορισμένων πτυχών της διαλεκτικής του, η χρησιμοποίηση της αφάρεσης ως δολικής μεθοδολογίας - όχι για την σπουδή αλλά για τη «ντε και καλά» οικειοποίηση του: εν τέλει, το νομιμοποίησαν και το στήριξαν ως ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΟ ή μας ολόκληρης περιόδου. Μιας περιόδου που, ακριβώς επειδή μεθόδευε (η μεθόδευση συνεχίζεται) ένα μοντέλο κοινωνικών σχέσεων θεμελιωμένο στον θάνατο του πραγματικού κοινωνικού οικοστασιού, αναγνώρισε το ΙΔΕΩΔΕΣ ΣΥΜΒΟΛΟ των δημαρχικών προταγμάτων της στη φενακισμένη διά μας συγκλονιστικής πολιτικής έκρηξης που δεν ξεπέρασε την παράδοση που την γέννησε και, κατά λογική ακολουθία, απονεκρώθηκε ιστορικά μέσα από την κρατικά επιχορηγούμενη περιοδική φορμαλιστική «επιστροφή» ως επίσημο μνημόδιον.

Και μάλιστα, δέδαμε για την περίοδο της Μεταπολιτευσης. Όλη αυτή η ιστορική εποχή δρίσκει πυκνωμένο το νόημά της στην καθεστωτική προσπάθεια ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ των κεφαλαιοκρατικών οικονομικοπολιτικών δομών. Στο πλαίσιο αυτού του κεντρικού δο-

σεων διαρθρωμένα σε τρεις σταθερούς άξονες: δημοκρατία-εθνική ίανεξαρτησία-εκσυγχρονισμός. Εποιητική ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΕΛΙΞΗ της ελληνικής κοινωνίας θα γίνει το οητό ή υπονούμενο πρόγραμμα των «προοδευτικών» δυνάμεων («φιωτισμένη» Δεξιά, Κεντρικοί, Κεντροαριστερά, Αριστερά) και θα λειτουργήσει ως συνθήκη συνοχής και ιδεολογικός προσδιορισμός μαζικών δυναμικών κοινωνικών αγώνων που θα σημαδέψουν τη μετεμφυλιακή πολιτική ιστορία (114 - 15% για την Παιδεία, Ιουλιανά, Πολυτεχνείο).

To Πολυτεχνείο υπήρξε η ανώτατη, δραματικότερη και αντιφατικότερη επικύρωση του δυναμισμού της αναντιπασάμενης ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΣΗΣ. Θα ήταν σφάλμα να παραπλανηθούμε από εκδηλώσεις, προθέσεις και προσβληματικές που καταγγάλληκαν μέσα στην έκταση της έκφρησής του (ως ισχνές αναδύσεις ενός ουσιαστικά φυγόκεντρου οικοσπασιούμο) αλλά δεν αποτελούσαν οργανική διάσταση της τελεολογίας του. Τίποτα πιο φυσικό και εύλογο από την, λιγότερο ή περισσότερο εντυπωσιακή έκφραση, ενός παραπληρωματικού αντί-λόγου κατά την (κυριαρχική) εκτύληση ενός συγκεκριμένου λόγου, με δεδομένο μάλιστα ότι αναφερόμαστε σε οξυμένη συγκρουσιακή κατάσταση, γεγονός που παραπέμπει στην ανεξέλεγκτη συνθετότητα του συμμετέχοντος ανθρώπινου δυναμικού και των διαπλεκόμενων συμφερόντων και προσδοκιών.

Με αυτά δέδαμα δεν υποθέτουμε την καταλυτική επενέργεια κάποιας «άφευκτης αναγκαιότητας» που δήθεν δρα με την απολυτότητα του φυσικού νόμου. Απλά σημειώνουμε ότι κάθε συμβάν προσδιορίζεται από το γίγνεσθαι που το διάπλασε. Η εξέλιξη των πραγμάτων από κει και πέρα είναι μια άλλη υπόθεση. Ο επαναστατικός ζήλος των «αβράκωτων» δεν αναιρεί τον ταξικό χαρακτήρα «αστικοδημοκρατικό» της γαλλικής επανάστασης.

Η Μεταπολίτευση σφραγίζεται από τη νικηφόρα προσολή και διάδωση του ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ. Παρόλες τις αντιστάσεις του (θεομικές και ιδεολογικές) ο «πατρολαράδοτος» συντηρητισμός αναδιπλώνεται και υποχωρεί. Το Κράτος θα επιδιώξει την ΟΛΟ-ποίηση του κοινωνικού σώματος παρασκευάζοντας νέες ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ συνθέσεις. Είναι κάτι που χρειάζεται, επιπλέον, για να καναλίζεται την ανατρεπτική ενέργεια που εκλένεται σε κάθε περίοδο αλλαγών. Οταν λέμε ότι κάθε εποχή χρειάζεται (και δημιουργεί) τα σύμβολά της, εννοούμε ότι η αυθεντία του κράτους μορφοποιεί και κωδικοποιεί ένα σύνολο ΜΥΘΩΝ (ιδεολογικών στρεβλώσεων της πραγματικής εμπειρίας) διαμέσου των οποίων ιδεολογικοποιείται η κοινωνική ψειραγώηση και εξιδανικεύεται το συγκεκριμένο στατό που θεμελιώνει η Εξουσία. Σ'ένα τέτοιο πλαίσιο ανάλυσης μπορούμε να εννοήσουμε το Νοέμβρη ως το σημερινό υπέρτατο ΕΘΝΙΚΟΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΩΝ

ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ (ΑΣΤΙΚΟ) ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ της ελληνικής κοινωνίας.

Μόνο μα ΤΕΤΟΙΑ εξέγερση θα μπορούσε να αποδώσει ως δραγμόν ιδεολογικής καταστολής, αποδόμησης εννοιών, αλλοτρίωσης εμπνεύσεων, πολιτικού απορροσαντολισμού. Οπως ακριβώς δεν σχεδιάστηκε από καμιά ΚΥΠ, έτσι ακριβώς ποτέ και κανείς δεν χρειάστηκε να ενεργήσει για τον μετέπειτα «εκφύλισμό» του: το Πολυτεχνείο δεν απώλεσε ποτέ την αυθεντικότητά του, υπήρξε και παρέμεινε μια ΕΘΝΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ. Οι αντιδικίες των κομματόσκυλων, οι ανταγωνισμοί των χαζοφρητώδων, οι καυγάδες των

συν. σελ. 15

ΑΣΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στηρίζουμε την Εξουσία, Ελέγχουμε την κοινωνία

Στηρίζουμε
την ΑΛΛΑΓΗ
ελέγχουμε
την ΕΞΟΥΣΙΑ

Στη σημερινή εποχή της παγκόσμιας αναδιάρθωσης του καπιταλισμού και της αντεπίθεσης του Κεφαλαίου, διαμορφώνονται παγκόσμιοι μηχανισμοί κοινωνικού ελέγχου, με μεγάλη οικονομική, πολιτική και κοινωνική δύναμη.

Ο Τύπος και τα ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στις κοινωνικές εξελίξεις.

Παντού οι «κάτοχοι» και «έμποροι» της πληροφορίας προσπαθούν να επτρεάζουν, να διαμορφώνουν και να ελέγχουν τις κοινωνικές διεργασίες.

Στην Ελλάδα συγκεκριμένα, ο Τύπος, μόνιμα συνδεδεμένος με το κράτος και τα διάφορα κέντρα εξουσίας (ντόπια και ξένα) και φορέας εκλαϊκευμένης αστικής κουλτούρας, τροφοδοτεί και προσδιορίζει την καθημερινή ηθική, τη τρέχουσα φιλοσοφία, την πολιτική ακέψη και συμπεριφορά και εγγυάται την καθοριστική επέμβαση της κάθε εξουσίας στην κοινωνική πραγματικότητα.

Στο άρθρο αυτό θα επιχειρήσουμε να προσδιορίσουμε τον ρόλο του τύπου στο σημερινό πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι σαν μηχανισμού κυριαρχητικής ιδεολογίας και σαν αποφασιστικού παράγοντα παρέμβασης στην κοινωνία.

Στηρίζουμε
την κάθαρση
ελέγχουμε
την εξουσία

Η διαχείριση του συστήματος διαμορφώνει και το πλαίσιο επέμβασης

του ανταγωνισμού των διάφορων κέντρων εξουσίας στην παρούσα συγκυρία.

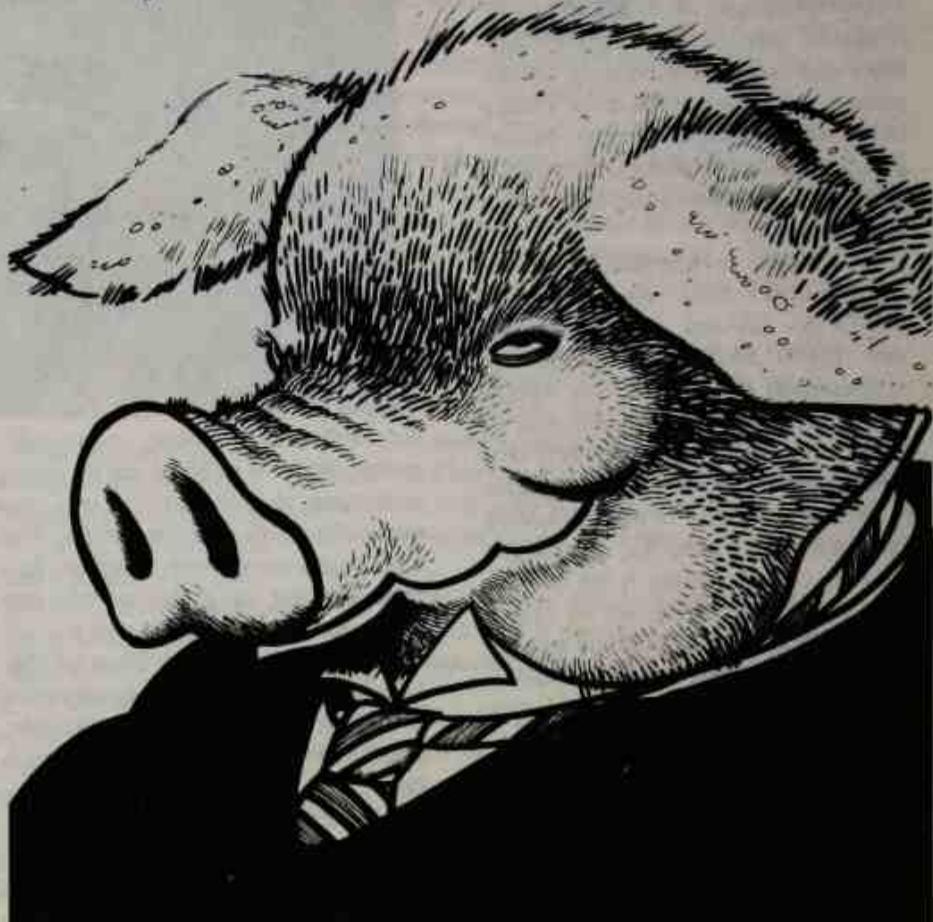
Δημιουργούνται έτσι νέοι όροι ανταγωνισμού αλλά και συμμαχιών ανάμεσα στους μηχανισμούς κυριαρχίας της εξουσίας. Ο εκαυγχρονισμός του ελληνικού καπιταλισμού και οι πλατειές συμμαχίες και συναντήσεις που απαιτούνται για να επιτευχθεί και να αναπτυχθεί αυτός εν όψει του 1992 και της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, είναι το πεδίο όπου δλές οι καθεστωτικές δυνάμεις - κόμματα, τύπος, Κεφάλαιο - καθορίζουν τις κινήσεις τους.

Στη σημερινή παρατεταμένη προεκλογική περίοδο, ο Τύπος εδραιώνει την παρουσία και την κυριαρχία του.

Η άμεση πα σχέση της Αριστεράς στα διαχειριστικά σχέδια του αστικού εκαυγχρονισμού, η κατάρρευση του Πασοκοκαράτους και οι συντηρητικές πολιτικο-οικονομικές κατευθύνσεις είναι οι νέοι όροι που με τη καταλυτική λειτουργία του τύπου θα τροφοδοτήσουν τη σκέψη και νόηση χιλιάδων ανθρώπων και θα επιβληθούν σαν αποφασιστικοί παράγοντες τις κοινωνικής πραγματικότητας.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι το πρώτο νομοσχέδιο που ψηφίστηκε από την νέα Βουλή είναι εκείνο για την ιδιωτική τηλεόραση και ότι έτσι δόθηκαν τα πολυπόθητα κανάλια στους εκδότες των εφημερίδων.

Αποτέλεσμα της «συναλλαγής» αυτής είναι να κάνουν στροφή στα δεξιά «αριστερές εφημερίδες» (ΕΘΝΟΣ), να αρχίσουν οι απδιαστικοί λιθανωτοί πρός την κυβέρνηση Τζανετάκη και να πάρουν εύσημα τα σταλινικά απομεινάρια που με «τόλμη», «ήθος» και «αποφασιστικότητα» αγωνίζονται για την ενίσχυση των θεσμών της εξουσίας (Δικαιοσύνη, Βουλή).

Ο Κόκκαλης εκδίδει την «ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ» που στηρίζει το ΠΑΣΟΚ και ενδιαφέρεται για το ιδιωτικό τηλεοπτικό κανάλι και για τις κρατικές προμήθειες του ΟΤΕ.

Ο Καλογρίτας είναι ο εκδότης της «ΠΡΩΤΗΣ», που έκινησε σαν «αριστερή» Ελευθεροτυπία και κατέληξε σαν «δεξιός» Ριζοσπάστης. Ο Καλογρίτας αφού συνεργάστηκε με τον Κοσκωτά, σήμερα με δημοσιο-

γράφους όπως ο πρώην στρατοδίκης Ζούβελος και ο Μασαβέτας, αγωνίζεται για την «κάθαρση» και την «εθνική συμφιλίωση». Σαν μεγαλοεργολάθος ενδιαφέρεται και αυτός για τα δημόσια έργα.

Τέλος ο Κουρής με τον εκφασιστικό λαϊκισμό των εντύπων του («ΑΥΡΙΑΝΗ, «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ») είναι ο κύριος εκφραστής του ΠΑΣΟΚ.

Γραφείο Τύπου και κυπατζίδικων μηχανισμών.

Στο σύνολο του Τύπου ο κιτρινισμός, η παραπληροφόρηση και η συκοφάντηση δύσων αντιστέκονται είναι κανόνας.

Με το πρόσχημα της καταπολέμησης της «τρομοκρατίας», όποιος διαφωνεί με τις κυριαρχίες επλογές και αξίες είναι «εν δυνάμει» ύποπτος και με τα κατάλληλα σενάρια των διαφόρων ασφαλίτικων μηχανισμών οι αστυνομικές σκευωρίες παρουσιάζονται σαν «επιτυχίες».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρομοκρατικού ρόλου που μπορεί να παίξει ο τύπος είναι η περίπτωση του συγκροτήματος Λαμπράκη που επί μήνες προετοίμαζε την επίθεση ενάντια στον γιατρό Τσιρώνη, προτέρηντας τά καθάρματα των ΕΚΑΜ να τον εξόντωσουν.

Αργότερα η πρακτορολογία που πρόκειψε γύρω από τον νεκρό αντάρτη πόλης Χρήστο Τσουτσουβή και τον εξεγερμένο και κυνηγημένο Μιχάλη Πρέκα συμπληρώνει το έργο των δολοφόνων του κράτους.

Μαζί τους συγχορδίζεται και ο ανεκδίηγητος Μίκης Θεοδωράκης που προσπαθεί να τους παρουσιάσει σαν ...όργανα των μυστικών υπηρεσιών.

Ας επισημάνουμε εδώ τον ρόλο της κιτρινοφυλλάδας «Ελεύθερος Τύπος» με τα προβοκατόρικα άρθρα που αυτή κατασκευάζει.

Οι νέοι όροι της κυριαρχίας χρειά-

ζούνται και το νέο ιδεολογικό πλαίσιο της συναίνεσης και της παθητικοποίησης. Ο διαμεσολαβητικός ρόλος του τύπου ενισχύει και ενισχύεται από την εξουσία. Τά νέα μέσα ενημέρωσης, το ιδιωτικό ραδιόφωνο και η τηλεόραση δίνουν νέες δυνατότητες. Ενας συρφετός συμφερόντων -εκδότικών και κομματικών- συνενώνονται για να προωθήσουν τα σχεδιά τους.

Οι διάφοροι επώνυμοι ανένταχτοι και «αντιεξουσιαστές» γίνονται ο απαράτητος μαίντανός στην ιδεολογική κυριαρχία της εξουσίας έχοντας εξαγοράσει την σωπή τους στα εγκλήματα του κράτους. Οι στήλες των εφημερίδων τους παραχωρούνται για ανούσιες και ανώδυνες τοποθετήσεις σε επουσιώδη θέματα.

Οι εκδότες των εφημερίδων με τους ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς ενισχύουν την θέση τους και ετοιμάζουν την ολοκληρωτική αποχαύνωση της κοινωνίας.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό οι προσπάθειες αντιπληροφόρησης και κοινωνικής κριτικής είναι ένα σημαντικό θήμα αντίστασης στις κυριαρχίες επιβολές.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η χρήση του όρου ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ γίνεται όλο και πιο συχνή τα τελευταία χρόνια, σε παγκόσμιο επίπεδο. Φαίνεται να αποτελεί σημείο αναφοράς για πλατιά κοινωνικά στρώματα με πολλές φορές αλληλουχούμενα συμφέροντα. Κόμματα, οργανώσεις, φορείς (ιδιωτικοί-κρατικοί), κυβερνήσεις, επιχειρήσεις συναγωνίζονται στην επίδειξη συνεπούς «οικολογικής» συμπεριφοράς απέναντι στους παθητικούς αποδέκτες ψηφοφόρους-θεατές και καταναλωτές.

Εν τούτοις το πραγματικό περιεχόμενο αυτου που ονομάζεται «ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ» μάλλον προσδιάλει με τον ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΣΜΟ, την ενασχόληση δηλαδή με τον κόσμο που περιβάλλει τον άνθρωπο, από τη θέση του κυρίαρχου απέναντι στη φύση. Αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο αν ακεφτούμε το πώς η γλώσσα χρησιμοποιείται από τις κυρίαρχες ομάδες της κοινωνίας ή τις εποιών, κουασές την κυριαρχία, για να χειραγωγήσουν και να αλλοιώσουν την ουσία των πραγμάτων και των εννοιών.

Η ουσία όμως και το περιεχόμενο της οικολογίας προσδιορίζεται βασικά από έννοιες όπως αρμονία, δυναμική εξελικτική διαδικασία, αταξία, φυσικές ισορροπίες, έλλειψη κυριαρχίας και εκμετάλλευσης μερικών θιολογικών ειδών πάνω σε άλλα, ποικιλομορφία, διαφορά, αλληλοβοήθεια. Εται το κάθε επιμέρους οικοσύστημα-οικοκοινότητα επιβιώνει στο ευρύτερο οικοσύστημα. Η ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ στρέφεται στην αγωνία του τώρα και δεν είναι αγώνας ανθρώπου με άνθρωπο αλλά η επιτακτική ανάγκη επανατοποθέτησης της οργανικής σχέσης ανθρώπου και φύσης. Δε μπορεί παρά να απεγκλωβίζεται από τα αδιέξοδα της κυριαρχίας, της εκμετάλλευσης, της εραρχημένης δόμησης, της φυσικής εξόντωσης και της αυτοεξόντωσης.

Από την «αλληλοβοήθεια» του Κροπότκιν στη «κοινωνική οικολογία» του Μπούκτσιν.

Η δη αυτή η ανάλυση έχει τις απαρχές της στην αρχή του αιώνα, όταν ο Πέτρος Κροπότκιν αντιμετώπισε το πρόβλημα της κοινότητας μέσα από τις συμβιωτικές σχέσεις των ειδών στα οικοσύστηματα και απέδωσε στην αλληλοβοήθεια (ως κοινωνικό ένστικτο) τον πιο αρχέγονο εγγυητή της αλληλεγγύης, της αυτενέργειας, της αταξίας μέσα σε μια καθαρά οργανική οντότητα που πρέπει να είναι η κοινωνία. Πολύ ωστά ορίζεται ως «Κοινωνική οικολογία - Κοινωνιοβιολογία» από τον Μάραι Μπούκτσιν καλύπτοντας όλο το φάσμα που εξετάζει η Οικολογία, αν θέλει πραγματικά να ασκήσει τη δυναμική της.

Η κατεύθυνση της οικολογίας προς την κοινωνία έγκειται στην άποψη ότι η κοινωνία είναι μεν ένα ανθρωπογενές οικοσύστημα, που όμως θα πρέπει να είναι πέρα για πέρα οργανικά συνδεδεμένο με την φύση, όπου ενυπάρχει και να στηρίζεται στην πολυπλοκότητα και στην διαφορά των μελών.

Έτσι η κοινωνική οικολογία στην πιο σύνθετη και ολοκληρωμένη μορφή της δάει ξεκάθαρα τον επανακαθορισμό σε φθαρμένες δυαδικότη-

τες ανθρώπου -φύσης, κοινωνίας-φύσης. Κάθε τι εχθρικό και μη οργανικό προς το οικοσύστημα (π.χ. την κοινωνία) είναι καταστρεπτό. Ο, τι έρχεται σε σύγκρουση με απλές βιοτικές σχέσεις και επιθυμίες που έχει εμπνευστεί η πιο παράλογη και νοστρή φαντασία μπαίνει θέμα να εξαλειφθεί. Ήδη αρχίζει να διαφαίνεται η ανατρεπτικότητα της Οικολογίας, στο μέτρο που ασχολείται με την ισορροπία και εναρμόνιση ανθρώπου-φύσης, η ριζοσπαστική της προσέγγιση όχι απλά σαν κριτική αλλά επειδή από τις απαρχές της εμπεριέχει εν δυνάμει την φυσική ολοκλήρωση και δημιουργία. Οδηγείται έτσι κατευθείαν στην Αναρχική κοινωνική σκέψη, προετοιμάζοντας τη δημιουργία μιάς κοινωνίας που θα διώνει σε διαρκή ισορροπία με τη φύση. «Πρέπει εδώ να τονιστεί, ότι οι αναρχικές αντιλήψεις για μια ισορροπημένη κοινότητα, για μια πρόσωπο με πρόσωπο δημοκρατία, γιά μιά ανθρωπιστική τεχνολογία, για μιά αποκεντρωμένη κοινωνία, δεν είναι απλά ρομαντικές ή επιθυμητές, είναι αναγκαίες» Μάραι Μπούκτσιν.

Δεν θάταν λανθασμένο να πούμε ότι η οικολογία αποτελεί τον σύγχρονο αναρχοκομουνισμό στη βάση της διάρθρωσης της κοινωνίας, του κοινοτικού αποκεντρωτισμού, σαν κατάσταση της λυσσαλέας ανατροπής με την αφύσικη τάξη πραγμάτων και σαν πρακτική. Με σκοπό την απελευθέρωση όλων των δυνατοτήτων της φύσης και της κοινωνίας, η ίδια η Οικολογία, από την γέννησή της στρέφεται ανήθικα στην ηθική της εξουσίας μιλώντας για εναρμόνιση και όχι για κυριαρχία.

Αντίθετα με την Οικολογία η χαρακτηριστική εκδοχή της, ο οικολογισμός ή πιο σωστά ο περιβαλλοντολογισμός θεωρώντας τον άνθρωπο, ως «κορωνίδα και κυρίαρχο της φύσης» προθάλλει τα αποτέλεσματα, της ανισόρροπης σε βάρος της φύσης κυριαρχίας του ανθρώπου και επιδιώκει τεχνητές λύσεις.

Ο ασχολούμενος με το περιβάλλον-πράσινος δεν θέλει ουσιαστικά να ασχοληθεί με την ουσία της φυσικής καταστροφής, που θίγει δομές και θεσμούς του κυρίαρχου ανθρωποκεντρικού μοντέλου με την ακραία έκφραση του κρατικού ολοκληρωτισμού. Μοιάζει με τον εργατοπατέρα-συνδικαλιστή, που εθελούτελει απέναντι στο εκμεταλλευτικό-καταπιεστικό σύστημα της μισθωτής εργασίας, ασχολείται με τα αποτέλεσματά της και στρέφει τους εγατικούς αγώνες σε οικονομιστικές διεκδικήσεις. Εκπίπτει στην μετριότητα και την κακομοιρίστικη αντίλη-

ψη της μεταρρύθμισης εμφορούμενος από την ηθική της εξουσίας και την θεωρημένη κυριαρχία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, ανθρώπου πάνω στη φύση κ.λ.π. Ζητά να διαχειριστεί την υπάρχουσα τεχνολογία, που ανάγει την φύση σε εργαλείο κέρδους προσφέροντας ορθολογικότερες ικανοποιητικές - για το κυρίαρχο σύστημα- και θραχυπρόθεσμες «λύσεις» στα προβλήματα που ανακύπτουν από την ύπαρξη ακριβών αυτής της ίδιας τεχνοκρατικής καπιταλιστικής κοινωνίας.

Το οικολογικό ζήτημα στο παρελθόν

Το πρόβλημα της καταστροφής της φύσης από τον άνθρωπο δεν είναι σημερινό. Αυξήθηκε ιδιαίτερα όταν η οργανική κοινότητα (φυλήγενος) αντικαταστάθηκε από την πολυσυλλεκτική κοινωνία (ένωση φυλών-γενών με διαφορετικά πολιτισμικά ήθη) καθώς και από την εγκαθίδρυση ανθρωπογενών μορφών διάρθρωσης και διαχείρισης της κοινωνίας (διαχωρισμός συμφερόντων, ιδιοκτησία-κυριαρχία σε άνθρωπο και φύση, κράτος, εξουσία). Τα προβλήματα που ανέκυπταν δεν μπορούσαν να ανιχνευτούν λόγω της ανεπάρκειας των ερευνητικών μεθόδων ή αγνοούντων λόγω του ότι οι άνθρωποι ήταν στραμμένοι σε απάτη προβλήματα που ήθελαν άμεση λύση.

Ακόμη και στην ανατολή της βιομηχανικής εποχής που για πρώτη ύλη χρησιμοποιούνταν το κάρβουνο, δημιουργώντας μαύρα νέφη πάνω από τις βιομηχανικές πόλεις του 17ου αιώνα, μολύνοντας τη φύση και τον άνθρωπο ανεπανόρθωτα, η προσοχή των ανθρώπων στράφηκε στην άμεση επίλυση της υλικής σπάνης. Όλες οι θεωρίες και τα επαναστατικά προγράμματα αντιμετώπιζαν τα προβλήματα της υλικής αναγκαιότητας, της κατανομής δηλαδή των υλικών αγαθών σ' ένα χαμηλό επίπεδο τεχνολογικής ανάπτυξης αγνοώντας όλα ζητήματα (όπως π.χ. το οικολογικό) ή στην καλύτερη περίπτωση καταγινόμενα με θεωρητικές αναλύσεις χωρίς καμιά πρακτική χρησιμότητα.

Το Οικολογικό ζήτημα και η εποχή μας.

Το ξεπέρασμα της εποχής του κάρβουνου και της υλικής σπάνης από την ίδια την καπιταλιστική ανάπτυξη σήμανε και το τέλος των θεωριών της εποχής.

Οι τρομαχτικές δυνατότητες κατα-

στροφής με τοχύταους ρυθμούς της μεταδιομηχανικής καπιταλιστικής εποχής δημιούργησαν σχεδόν οριακά προβλήματα επιθίωσης του φυσικού κόσμου (και συνεπώς και του ανθρώπινου είδους).

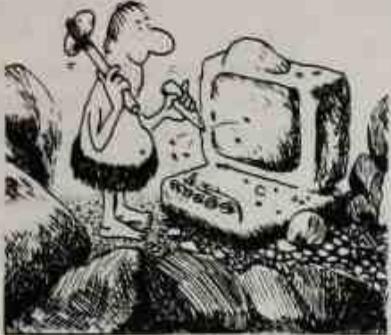
Η «κατανάλωση για την κατανάλωση» αντικατάστησε την «παραγωγή για την κατανάλωση», έγινε το σύνθημα για την εμφάνιση προβλημάτων πολιτισμικής, ηθικής και φυσικής σπάνης. Σήμανε την προσπάθεια απόλυτης χειραγώησης και υποταγής των ανθρώπινων επιθυμιών από τους εξουσιοδοτικούς μηχανισμούς αναδεικνύοντας σοβαρά κοινωνικά (κι όχι μόνο) ζητήματα.

Αυτοί λοιπόν οι παράγοντες ανάγκασαν κυριολεκτικά τους ανθρώπους, νοιώθοντας ανασφαλείς, δύον αφορά την ίδια την ύπαρξη και τη διαιώνιση του είδους τους, να αρχίσουν σήμερα να στρέφονται και στο γύρω τους κόσμο, για να διαπιστώσουν με φρίκη ότι βρίσκονται στο παρά πέντε μιας οικολογικής καταστροφής χωρίς προηγούμενο και χωρίς επιστροφή.

Η θέση των αναρχικών.

Κάνοντας όλες αυτές τις διαπιστώσεις καταλαβαίνουμε γιατί οι λεγόμενοι (οποιαδήποτε μορφής) οικολόγοι ή καλύτερα περιβαλλοντολογιστές, όχι μόνο δεν προσέφρουν στην απελευθερωτική πορεία του ανθρώπου και της αρμονικής συνύπαρξης του με την φύση,

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Είναι πράγματι λυπτρό το πως μέσα στις τόσες κριτικές που αφορούν την ελληνική πραγματικότητα, από αυτές με όρους του συστήματος μέχρι εκείνες με όρους επανάστασης ή εναλλακτικότητας, λείπουν αυτές που θα συγκέντρωναν την κριτική τους σ' αυτό καθ' αυτό το φαινόμενο της εξουσίας και τις εκφάνσεις του, με την θεώρηση δηλ. αυτής της τελευταίας σαν της κυριαρχης εκμεταλλευτικής δύναμης που διατρέχοντας σε όλους τους χώρους της την ελληνική κοινωνία, είναι άμεσα υπεύθυνη για την κατάστασή της.

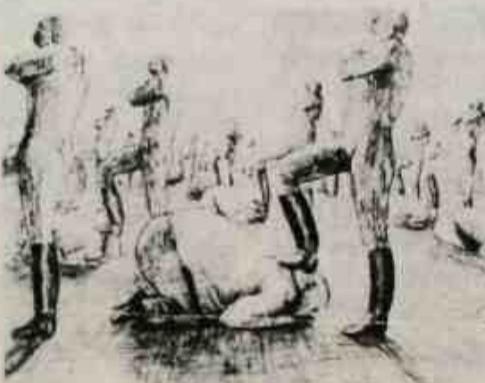
Αυτή η έλλειψη της κριτικής στην εξουσία είναι θέβαια κατανοητή και ξεκινά από τη μια πλευρά από το γεγονός ότι το ίδιο το σύστημα κατορθώνει να παράγει την κυριαρχης ιδεολογία όπου η εξουσία αξιολογείται από την ποιότητα άσκησης και όχι από το τι είναι αυτή η ίδια ανεξάρτητα από ποιον ή από τον τρόπο που ασκείται. Κι από την άλλη πλευρά από το ότι οι ιδεολογίες της αντίθεσης στο σύστημα και ειδικά ο μαρξισμός λεννινισμός και οι παραπλήσιες σ' αυτόν αναθεωρημένες και νεομαρξιστικές ιδεολογίες, η αριστερά γενικότερα, δεν έβαλαν στο στόχαστρο της κριτικής τους την εξουσία σαν τέτοια αυτή καθ' αυτή αν και την αξιολόγησαν γενικότερα σαν μια εκμεταλλευτική δύναμη που εμφανίζεται και πέραν από τα σύνορα του καπιταλισμού, αλλά την είδαν μόνο μέσα στα στενά όρια των οικονομικών δομών του και της κυριαρχης ιδεολογίας που παράγει, πιστεύοντας συνακόλουθα πως με την αλλαγή των οικονομικών σχέσεων των παραγωγικών δυνάμεων με τη μετάβαση στο σοσιαλισμό γενικά... Θ' αλλάξει και ο τρόπος άσκησης της άρα και η ποιότητά της.

Εξαιτίας αυτών των δύο κυριότερων λόγων όλες σχεδόν οι κριτικές μπόρεσαν το πολύ να φθάσουν μέχρι του σημείου εκείνου, που η ίδια η εξουσία τους επέτρεψε: να την αμφισβήτησουν το πολύ σαν αποτέλεσμα της οικονομικής οργάνωσης του καπιταλισμού και των συνθηκών που αυτός παράγει, και όχι συνολικά δια μέσου όλων των μορφών που πήρε μέχρι τώρα ή πρόκειται να πάρει στο μέλλον.

Αγνόησαν έται επιδεικτικά τη διαπίστωση πως πέραν από τις οποιεσδήποτε οικονομικές, πολιτικές, οργανωτικές ή άλλης φύσεως εξουσιαστικές δομές του καπιταλισμού, η εξουσία μπορεί επίσης να δημιουργείται με την ίδια ευκολία και εφ' όσον δεν αμφισβητείται ολικά, να διαιωνίζεται σαν η κύρια εκμεταλλευτική δύναμη, πάντα ίδια, με όποια μορφή κι αν παρουσιάζεται, από όποιο μο-

ντέλο οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης και αν ασκείται, είτε ταυτό είναι δημοκρατικό ή σοσιαλιστικό είτε κάτι άλλο...

Ο Μ. Μπουκτσίν μας λέει πάνω σ' αυτό: «...Η εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο υπήρξε προγενέστερη του ίδιου του σχηματισμού των τάξεων και των οικονομικών τρόπων κοινωνικής καταπίεσης. Αν και η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία της πόλης των τάξεων, πριν από αυτήν την ιστορική διαδοχή υπάρχει μια προγενέστερη ακόμη πιο θεμελιακή αντίθεση, η κοινωνική κυριαρχία από γεροντοκρατία ή πατριαρχία, ακομη και η γραφειοκρατία...»

Αγνόησαν τελικά πως η εξουσία δεν είναι μόνο το αποτέλεσμα του καπιταλισμού αλλά και η κυριότερη αιτία της δημιουργίας του. Βέβαια σ' όλη αυτήν την κατάσταση βοήθησε και το αδιαφολονίκητο γεγονός πως οι οικονομικές συνθήκες είναι αυτές που καθορίζουν με τον πλέον κυριαρχο τρόπο την ποιότητα της ανθρώπινης ζωής στον καπιταλισμό και ήταν έτσι επόμενο η κριτική με όρους οικονομικούς και όχι εξουσίας να κυριαρχήσει, αφού αυτοί χρησιμοποιήθηκαν επιπρόσθετα από την τελευταία με τον πλέον καταχρηστικό τρόπο για να απομακρύνει από πάνω της την εναντίον της κριτικής.

Ετοιμεί την παραπάνω λογική η οικονομική σπάνη δεν ερμηνεύτηκε σαν τη βία που το σύστημα χρησιμοποιεί και φυσικά την διαπρεί για να φοβίζει τον κόσμο της σχετικής αφθονίας, διαμορφώνοντας έτσι μία από τις πλέον ειδεχθείς μορφές εξουσίας, αλλά ερμηνεύτηκε μέσα από τους νόμους του κεφαλαίου και των συνθηκών που αυτό κατασκευάζει για να αναπαράγεται, γεγονός άλλωστε που ούτε αυτό το ίδιο το έκριψε ποτέ.

Γιαυτό λοιπόν σήμερα γινόμαστε συνεχώς αναγνώστες των ίδιων εδώ και καιρό επιστημονικοφανών αναλύσεων για την ελληνική κοινωνία που εντυπωσιάζουν μόνο για τους τρόπους με τους οποίους προσπαθούν να αγνοήσουν το φαινόμενο της εξουσίας, που προσπαθούν να αποτρέψουν την κριτική για την κυριαρχία της ελληνικής κοινωνίας, αυτής δηλαδή της σύγκλισης όλων των εξουσιαστικών δομών, πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών, ιστορικών, εθνικών κλπ του παρόντος αλλά και του παρελθόντος.

Ετοιμεί η ερμηνεία της ελληνικής πραγματικότητας για να έχει αξία σαν αλήθεια και επομένως δυναμική κοινωνικών αγώνων και κινημάτων θα πρέπει να γίνεται διαμέσου της κριτικής στην ίδια την εξουσία και

αυτονότητα θέβαια και κριτική στο οικονομικό και πολιτικό, πολιτισμικό και ιδεολογικό μοντέλο του συστήματος με όρους σπάνης και εξαθλιώσης, καθολικής ημιμάθειας και χειραγώησης. Διαφορετικά κάθε άλλη κριτική θα λειτουργεί με όρους της κυριαρχίας γιατί θα διαπρεί τις εξουσιαστικές συνθήκες κριτικάροντας μόνο τα ιεραρχικά μοντέλα που τις παράγουν που έτσι ή αλλιώς αυτή θα μπορεί να τα μεταμορφώσει ή να τα αντικαταστήσει αν χρειαστεί.

Η διαχωριστική γραμμή τελικά, τα σημεία δηλ. σύγκρουσης μεταξύ του κόσμου της ελευθερίας και του κόσμου της καταπίεσης, μεταξύ του κόσμου της αυτονομίας και του κόσμου της ετερονομίας, θα πρέπει να τοποθετηθεί στην κοινωνία μας μεταξύ των προσδετικών και ανατρεπτικών δυνάμεων της αντιεξουσίας από τη μία πλευρά και των αντιδραστικών δυνάμεων της εξουσίας από την άλλη. Γιατί είναι αυτή η τελευταία που καθορίζει με τον πλέον σαφή τρόπο τα όρια μεταξύ των εκμεταλλευτών και των εκμεταλλευόμενων, με τον διαχωρισμό τους σε εξουσιαστές - εξουσιαζόμενους, διευθύνοντες - διευθυνόμενους. Μια πεντακάθαρη δηλ. διαπίστωση που έρχεται να αποκαλύψει το πως η καταπίεση, ο εξουσιασμός, είναι πέρα από το οικονομικό συμφέρον, τον πλούτο, την οικονομική γενικότερα

ισχύ, που θέβαια δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αρνηθούμε τον ιστορικό τους ρόλο αλλά να «διερευνήσουμε μη οικονομικούς παράγοντες όπως το κοινωνικό γόντρο, η τάξη, η αναγνώριση, η προσωπικότητα, το σεξ, και οι διάφορες απολαύσεις, η ύπαρξη και οι όροι της, η καταπίεση της γυναικάς, των νέων, η κυριαρχία στη φύση, στις εθνικότητες...».

Στον Ελλαδικό χώρο η κυριαρχία δεν συντελείται μόνο δια μέσου της ντόπιας παραλλαγής του καπιταλιστικού οικονομικού μοντέλου που παράγει τις όποιες δομές ιδεολογικής, πολιτικής κλπ εκμεταλλευσης και τις όποιες συνακόλουθα ταξικές διαστρωματώσεις, αλλά συντελείται πολύ περισσότερο διαμέσου των εξουσιαστικών εκείνων δομών που υπερβαίνουν το μοντέλο αυτό, αυτών δηλαδή των «μη οικονομικών παραγόντων» που περιγράφαμε πιό πάνω, παραγόντων που θα μπορούσαν να εντοπιστούν πιό αναλυτικά στην πε-

ριοχή του ατόμου σαν ύπαρξη με ανάγκες και επιθυμίες που εξουσιάζουν, του Ελλήνα ειδικότερα με τις συγκεκριμένες ιστορικές καταγωγές, καταβολές και μνήμες που υπερβαίνουν την επίδραση του οικονομικού μοντέλου, στις αξίες, αρχές και θεσμούς που συνδέουν το χθες και το σήμερα μεταφέροντας τον εξουσιασμό χωροχρονικά από το μακρινό παρελθόν στο σήμερα δια μέσου της εξουσίας του άνδρα στη γυναίκα, των γονιών στα παιδιά, των συνηθισμένων στους διαφορετικούς, των λογικών στους τρελλούς. Και ακόμη της αιματοσυγγένειας, του φόβου για το Θεό, την αμαρτία, που παράγουν τον εξουσιασμό, τον μεταδίδουν και τον κάνουν φυσικό σε όλες τις δραστηριότητες της ανθρώπινης ζωής.

Η ελληνική κοινωνία άσχετα από το εάν είναι ένας καπιταλισμός του ενός ή του άλλου τύπου, άσχετα από το εάν οι διαχωριστικές γραμμές της άλλοτε αποκτούν σαφήνεια και άλλοτε ασάφεια, άσχετα από το εάν στη κυριαρχης τάξη της μαίνεται ο πόλεμος των διάφορων ομάδων για την πγεμόνευση της και στα μεσαία στρώματα συνυπάρχουν με άνεση οι εκμεταλλευτές και οι εκμεταλλευόμενοι σε ένα συνεχή αγώνα κατάκτησης των τρόπαιων που σύγχρονης καταναλωτικής - τεχνολογικής ημιμόρφωσης, αποτελεί (η ελληνική κοινωνία) ένα τυπικό παράδειγμα σύγκλισης της εξουσίας του χτες με την εξουσία του σήμερα.

Και μόνον εφάσον κατανοήσουμε ότι πέραν από την πάλη των τάξεων που ο καπιταλισμός δημιουργήσει υπάρχει και η μόνιμη πάλη των ανθρώπων ενάντια στην εξουσία που δια περνά σε όλες τις διευθύνσεις και τους χωροχρονούς την κοινωνία μας και ειδικά τους καταπιεζόμενους με οικονομικούς όρους ανθρώπους, τότε θα αρχίσουμε να πλησιάζουμε σε μία κριτική για την κοινωνία του σήμερα πρωθητική, ικανή να δημιουργήσει τους όρους για την πραγματοποίηση της ουτοπίας..., τότε μόνο θα

Βιβλιοπαρουσίαση

«GORKY PARK» του M. Crouz Smith

Gorky Park είναι το όνομα του σοβιετικού συγκροτήματος που πρώτο απέδειξε πώς το μαρξιστικό χέρι μέταλ, με την ανάλογη πρόσωμη σιθηριανού μέταλλου, μπορεί να γίνει μια τέλια ρέπλικα του Δυτικού. Ανώδυνα επιθετικό, σεξιστικό, κλισιαρισμένο, η τέλεια ηχητική κονσέρβα, για να εκτεθεί στα σούπερ μάρκετ των δισκογραφικών εταιριών της Δύσης.

Είναι ακόμα και ο τίτλος ενός αστυνομικού θύλερ από αυτά που βλέπουμε κατά δεκάδες στα σινεμά, με την διαφορά στις σ' αυτό, οι μπάτσοι στα διαλείματα της εξήνιασης του εγκλήματος οδηγούν

Μόσκοβιτς, αντί για Φόρντ και τρώνε μπλίνι, αντί για χαμπουργκερ Μάκ Ντόναλντς. Ομως το βιβλίο του Martin Cruz Smith που αποτέλεσε την βάση του υεναρίου του φίλμ και έδωσε την ιδέα ενός πετυχημένου ονόματος σε ένα εξαγώγιμο προϊόν της μουσικής περεστρόικα, είναι κάτι παραπάνω από αυτά. Μια τοιχογραφία της σύγχρονης Ρωσίας, όπως την θέλει ένας Αμερικανός συγγραφέας αρκετά έξυπνος για να περιφρενεί την προκατάληψη των συμπατριωτών του που έκαναν μπέστ σέλλερ το «Αρχιπέλαγος Γκούλαγκ» και αρκετά α-

νελέητος στο να δίνει περιγραφές του σοβιετικού συστήματος χωρίς να χαρίζεται ούτε σ' αυτούς.

Γραμμένο λίγο καιρό πριν η λέξη «περεστρόικα» γίνει ένας ακόμα ιδιωματισμός της αμερικάνικης σλάνγκ, επιβεβαιώνει τη θεωρία ότι ακόμα και ένα πολιτιστικό επιφαινόμενο αμφιλεγόμενης ποιότητας όπως η αστυνομική λογοτεχνία, μπορεί να απηχεί τις κοινωνικές εξελίξεις και καμμιά φορά να τις προφητεύει. Αποτέλεσε σχεδόν την πρώτη απόφειρα εισαγωγής στην Ρωσία σύγχρονων δυτικών πολιτιστικών προτύπων, οπότε έχει μία παραπάνω δικαιολογία

από τα άλλα βιβλία του είδους να ξεκινά με ένα έγκλημα. Τρία φρικτά ακρωτηριασμένα και παραμορφωμένα πτώματα σε ένα κεντρικό πάρκο της Μόσχας, τι μπορεί να σημαίνουν; Αν είχαμε να κάνουμε με το Σέντραλ Πάρκ, αυτόματα θα σήμαιναν έναν μανιακό δολοφόνο. Άλλα θριαμβάστε στην πρωτεύουσα του υπαρκτού σοσιαλισμού. Ο ανακριτής Αρκάντι Ρένκο, ένας πολύ δυστυχισμένος επιγόνος του Σέρλοκ Χολμς (ήρωα που τον έχουν σε μεγάλη εκτίμηση οι ορθολογιστές μοσχοβίτες), έχει μεγάλη πείρα από τις μεθόδους εξαφάνισης ανεπιθύμητων προσώπων στις οποίες ειδικεύονται οι επιγόνοι του Στάλιν και κάνει αυτόματα τους απαραίτητους συνειρμούς. Διυτικώς γιαυτόν και ευτυχώς για τους αναγνώστες, αυτή τη φορά κάνει λάθος. Η απόφασή του να θύγαλει στη φόρα τα άπλυτα των μυστικών υπηρεσιών της πατρίδας του, καταλήγει στο να θυγάλει στη φόρα τα άπλυτα ενός ολόκληρου συστήματος. Θάχνοντας για το δολοφόνο ανατρέχει σε περιστατικά της σύγχρονης Σοβιετικής ιστορίας, ανακατεύεται στην πο-

λύπλοκη υπόθεση οικονομικών συναλλαγών ΗΠΑ-ΕΣΣΔ, έρχεται σε επαφή με ένα πλήθος απελπισμένων ανθρώπων.

Είναι ίσως η μοναδική περίπτωση αστυνομικού μυθιστορήματος που οι ηθικοί αυτουργοί έχουν περισσότερη σημασία από το ίδιο το έγκλημα.

Ο Martin Cruz Smith μπορεί να μην είναι η συγγραφική μεγαλοφυΐα του αώνα, αλλά καταφέρνει να θύγαλει ένα ενδιαφέρον βιβλίο, αξιοποιώντας στο έπακρο τη συμβούλη που δίνουν τα Αμερικανικά πανεπιστήμια στους σπουδαστές συγγραφείς μυθιστορημάτων: «γράψε γιαυτό που έρεις». Το προσεκτικό ντοκιμαντέρισμα των στοιχείων και η ακρίβεια των περιγραφών μας πειθούν ότι έρει.

Και επ'ευκαιρία μαθαίνουν και οι αναγνώστες για τα προβλήματα των υποδεέστερων εθνοτήτων της ΕΣΣΔ (Ουζιπέκων, Τατάρων, Εσθονών, Κιρκασίων, Γεωργιανών, Καλμούκων) που μπορεί να είναι και αυτοί ισότιμοι Σοβιετικοί πολίτες, αλλά οι Ρώσοι είναι ακόμα πιο ισότιμοι απ' αυτούς.

Για τη δράση της Αμερικανικής Αριστεράς, που σαν δλες τις Αριστερές στις καπιταλιστικές χώρες, έχει ένα μακρύ χρονικό καταστολής και προδοσίας εκ των έσω.

Για την ψυχιατρική ορολογία που έχει έπινοηθεί για να ερμηνεύει αποκλίσεις κοινωνικής συμπεριφοράς.

Για την παράλληλη δράση CIA - KGB που κάθε ομοιότητα στις τακτικές τους δεν είναι συμπτωματική ούτε τυχαία, αλλά αναπόφευκτη αφού στηρίζουν και οι δύο παρόμοια συστήματα.

Για την ψυχοσύνθεση ενός κομματιού της Ρώσικης νεολαίας που είναι έτοιμη να πουλήσει ψυχή τε και σώματι για να φύγει στη Δύση και απορρίπτει το κοινωνικό σύστημα όχι γιατί είναι καταπιεστικό και εξουσιαστικό, αλλά γιατί τους στέρει την πρόσβαση στα καταναλωτικά σκουπίδια του καπιταλισμού.

Σήμερα που τα αποτελέσματα των «πολιτιστικών» ανταλλαγών των δύο υπερδυνάμεων εκδηλώνονται ακόμα και στις διαφημίσεις της Benetton με τα Ρωσάκια και τα Αμερικανάκια αγκαλιασμένα με φόντο τις σημοίες τους, μια ανάγνωση του Gorky Park είναι προτιμότερη από το άκουσμα των μεστημεριανών ραδιοφωνικών μεταδόσεων των Gorky Park.

Δεν είναι ακριβώς το είδος του βιβλίου που προτρέπει σε επανάσταση. Είναι σίγουρα το είδος του βιβλίου που θα ενδιέφερε τους νέους από την A. Φερμανία που τον τελευταίο καιρό γεμίζουντες τραίνα και πηδάνε κάγκελα πρεσβετών με τη βεβαιότητα ότι δραπετεύουν σε ένα σύστημα καλύτερο από αυτό που αφήνουν πίσω τους. Σε αυτούς θα άξει να χαρίσουμε με αφέρωση το «Won't get fooled again» των THE WHO: «Αντε να γνωρίσεις το καινούργιο αφεντικό... ίδιο με το παλιό...»

Κυκλοφορεί
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Τεύχος No 7

T.Θ. 11251

541 10 Θεα/νίκη

11 Οκτωβρίου 1989

ΤΟΛΜΗ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑ

«Σε θέλω»!!!... της φώναξε με πάθος εκείνο το πωινό του Νοέμβρη και η φωνή του ακούγονταν απ' όλα τα σημεία της Αττικής, μα κύρια απ' την Α' Αθηνών. Εκείνη τούριξε μία διερευνητική ματιά, μιας και ήταν λιγάκι ταυτημένη μαζί του. Εκείνος ήταν άκατονς, πράσινος, πολυσυλλεκτικός και πλουσιαριστής, δείγμα σύγχρονου ντιζάνιου που συμβάδιζε άρρωστα με τις ανάγκες της εποχής.

Εκείνη, ψηλή, με φίνο εκλογικό σώμα, όμορφη και με εξουσιαστικές διαστάσεις. Το μικρό της: Εδρα. Το όνομά του: Οικολόγος.

Η Εδρα ήταν έτοιμη να υποκύψει. Εδελεπε όμως τις αντικειμενικές δυνατολίες για να εκφράσει το συναίσθημά της. Από μικρή σε οίκο ανοχής, κάθε τέσσερα χρόνια άλλαξε πελάτη, σύμφωνα με τους κανόνες του αγοραίου έρωτα. Οι υπεύθυνοι του οίκου ανοχής δεν θα την άφηναν να πέσει στην αγκαλιά του αγαπημένου της, μιας και όλοι τους εξυπηρετούσαν πολυεθνικά συμφέροντα. Και ήταν, όλοι, τους ξειωδαμένοι, γέροι, συμφέροντολόγοι, καταστροφείς ονείρων, διαστές ιδεών, μάνατζερ ξεπουλήματος αγώνων. Δεν θα άφηναν λοιπόν την Εδρα να φύγει από κοντά τους.

Εκείνος, με πράσινο σώμα και μάτια χωρίς νέφος, δείγμα της καθαρότητάς του, είχε ένα πολυσυλλεκτικό σχήμα με πεθαμένα αριστερόστικα άκρα, αφελέστατες θεωρήσεις για εγκέφαλο και πάθος για επαφή με την εξουσία. Αν κάποτε ήταν οικεία αντίθετος με τον οίκο ανοχής, τους πελατειακούς αντιπροσώπους, τους αγοραίους θεαμούς, τώρα αυτά ανήκουν στο παρελθόν.. Νεανικές τρέλλες της εφηβείας.. Δικαιολογούνται.

Τώρα, ώριμος άνδρας, χαρισματικά κινηματικός, ήθελε τη συνουσία, τον οργασμό που του πρόσφερε η Εδρα, την υποταγή δηλαδή της κοινωνίας στο διώμη της εξουσίας.

Το ίδιο δράδιον βγήκανε μαζί. Τα ποσοστά γρήγορα έδειχναν πως την είχε κερδίσει, αν και κάποια στιγμή την έχασε από τους χριστιανούς του οίκου. Την είχε μετά από λίγο πάλι κοντά του.

Όμως ανάμεσά τους έμεταν ο Μητσοθάτσερ, ένας ψηλός φιλέλευθερος Φρανκεστάν, που το άνειρό του ήταν να κυβερνήσει τον οίκο ανοχής. Δεν θα άφηνε λοιπόν το μουσάτο να του πάρει την έδρα που ήθελε να κυβερνήσει.

Αμέως έστειλε σήμα στα καθάριμα που τον υπέρτεωναν. Ήταν τύποι σκλήροι, με σύνδρομο δικαστικής μανίας και απάνθρωπες αποφάσεις, πιστά σκυλιά των διευθυντών έτοιμα να κατασπά-

ράξουν κάθε έναν που θα σήκωνε κεφάλι στο μαγαζί τους.

Πήγαν λοιπόν και τον πλησίασαν. Τον στρέμμαν και τον είπαν με φωνή που θύμιζε κακούργημα: «φλούγιλη, παράτα τη γκόμενα ήσυχη, γιατί θα σε δάλω να φας τα δεντράκια, τα ποδήλατα και όλα τα εναλλακτικά σκατά που παραμυθιάζεις τον κόσμο».

Τον άφησαν λουσμένο στον ίδρωτα. Εκείνος όμω

ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

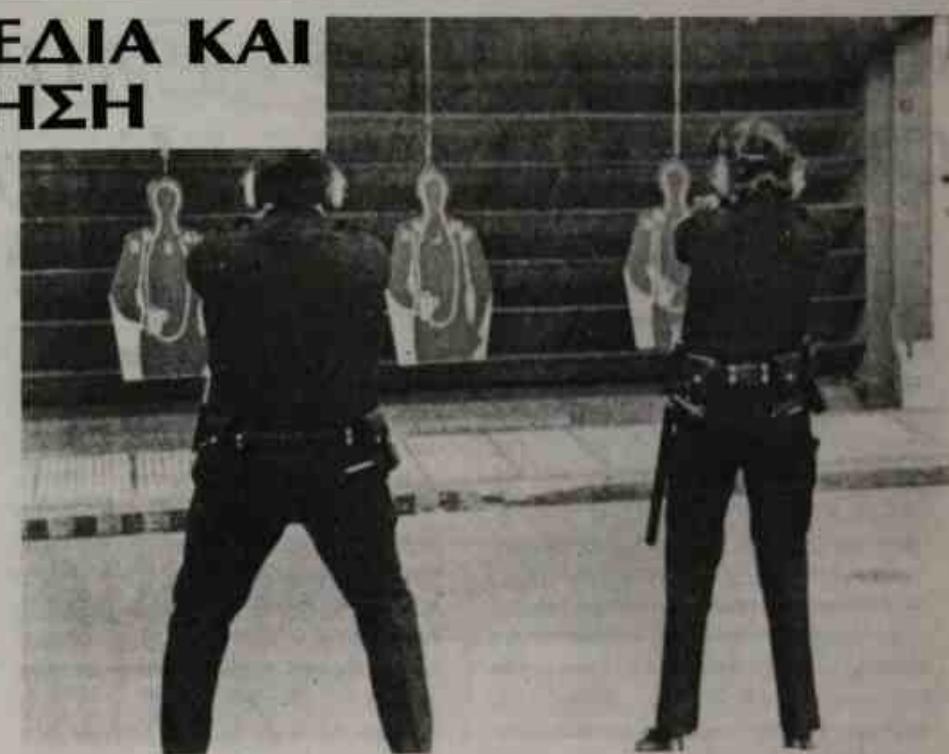
Ανεξάρτητα με το αποτέλεσμα των εκλογών της 5ης του Νοέμβρη (το κείμενο αυτό γράφεται νωρίτερα), και μάλιστα χωρίς καθόλου ουσιαστική επίδραση αυτού του αποτελέσματος, το ζήτημα των «αντιτρομοκρατικών» προβληματισμών του κράτους αναδεικνύει και επιβάλλει την ΕΠΙΚΙΝΑΥΝΗ επικαιρότητά του. Η ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗ πλατφόρμα, πάνω στην οποία συντάσσονται οι ενδοκαθεστωτικές πολιτικές διενέξεις, εξαφανίζει τις ουσιαστικές αποκλίσεις των στρατηγικών που προτείνονται για την «πάταξη του φαινομένου της πολιτικής βίας και τρομοκρατίας». Όλοι οι μανδαρίνοι του αποχρωματισμένου πλέον κομματικού πολιτικού φάσματος, τείνουν να αποδεχτούν την ουσία των «αντιτρομοκρατικών» προταγμάτων του καθεστώτος, συγχέλλοντας σε μία διαρροώμενη «πολιτική πυγμή» με άξονα την ενίσχυση - αναδάμνιση των καταστατικών λειτουργιών του κράτους.

Οι «κίνδυνοι για τη δημοκρατική ομαλότητα», η «αναγκαίότητα της κοινωνικής αυτοάμυνας» και η «υπεράσπιση των συναίνετικών και ομογνωμικών συνθηκών», συναρθρώνονται με απατεωνιστικό λυρισμό στον μονότονο λόγο της κρατικής δημαγωγίας με προφανή στόχο την κατασκευή ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΩΝ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ. Με πρόσχημα την «τρομοκρατία» (που χρησιμοποιείται, ως πολιτικός όρος, γενικευτικά - ισοπεδωτικά χωρίς τις απαιτούμενες διακριτικές αξιολογήσεις: ένοπλη επαναστατική βία, ένοπλος νεομπολεοβίκικος αβγκαρντισμός, φασιστική τρομοκρατία, ασφαλίτικες σκευωρίες) σχεδιάζεται και μεθοδεύεται η συγκρότηση ενός πανίσχυρου αστυνομικού κράτους δομημένου στις αξίες, το πνεύμα και τις φόρμες του ΤΕΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ. Οι δικαιολογίες, δέδουσα, είναι διάτρητες και τα ρητορικά βεγγαλικά των, αριστερών και δεξιών, αγκιταρών της νεοδαρβαρικής ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ δεν πείθουν: «δημοκρατική ομαλότητα» είναι η αδιατάφακτη αναπαραγωγή της αντιλαϊκότητας των κοινούσιουλευτικών θεσμών και της αυτονομημένης ελεγκτικότητας της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας - «κοινωνική αυτοάμυνα» σημαίνει την ιδεολογική επικυριαρχία του «γενικού συμφέροντος» το οποίο καμουφλάρει τη συνοχή - ομαδοποίηση που απορρέει από την ηγεμονία του Κράτους και του Κεφαλαίου - «συναίνεση - ομογνωμία» είναι οι ψευδώνυμες αποδόσεις της ταξικής ειρήνης που σηματοδοτεί την άπωτη θέσμιση της γενικευμένης υποταγής των καταπιεσμένων - εκμεταλλευμένων στους καταπιεστές - εκμεταλλευτές τους.

Ένα ακόμη δεδομένο που προστίθεται στα παραπλανητικά ιηρύγματα των κρατικών υπαλλήλων είναι και η χρήση μορφών ένοπλης βίας από νεοφασιστικές συμμορίες ή και από τις ίδιες τις κρατικές μυστικές υπηρεσίες. Οι ενέργειες αυτές είναι ΚΑΘΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ, που κινούνται σαφώς στη λογική της προδοκάτους και συνδυαστικά με την εγγενή άμεση βία του κράτους στοιχειωθετούν την ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ. Οι 70 νεκροί στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια, οι δόμες σε αθηναϊκούς κινηματογράφους από «νοσταλγούς» της χουντικής στρατοκρατίας (Παναγόπουλος - Κουρουκλάκος), η ΚΥΠατζίδηκη υπόθεση της δόμας «ενάντια στο Μητσοτάκη» στην Κατεχάκη το 85 από τον ειδικό επίλεκτο συνεργάτη της Κρυστάλ-

λη: είναι απτές συντεττικές αποδείξεις σχετικά με το ζήτημα ποιές πολιτικές δυνάμεις και ποιοι «αδρατοί» μηχανισμοί επιθυμούν, σχεδιάζουν και πραγματοποιούν τρομοκρατικές αιματοχυσίες. Είναι υπερδόσουλο, λοιπόν το «επιχείρημα» που θέλει τον υπερενισχυμένο κρατικό δεοπτοποιό να «δικαιολογείται» με την προστασία της «ζωής αθώων και ανύποττων ανθρώπων». Οταν οι εστίες τρόμου είναι υπαρκτές, ορατές και συγκεκριμένες, τότε κάθε απόπειρα γενίκευσης αποκαλύπτει καθαρά την ιδιοτελή πρόθεση του φορέα της.

Και δεν χρειάζονται ιδιαίτερες πνευματικές αρετές για να προσδιοριστεί αυτή η πρόθεση. Η υπαρκτή ευφωνιακή εμπειρία φωτίζει απλά τόσο το περιεχόμενο της δημαγωγίας όσο και την ευρύτητα και την προοπτική των σχεδιασμών. Η Δ. Γερμανία και Ιταλία έχουν ήδη παρουσιάσει τα πρώτα σοδαρά δείγματα γραφής από την άποψη του στόχου και των μέσων που έχει επιλέξει η εξουσία στην παρούσα φάση της επίθεσης της: η «τρομοκρατία» ανακηρύσσεται σε υπ' αριθμό 1 δημόσιο κίνδυνο, η κοινωνική συνείδηση υφίσταται συστηματικά την κατάληξη προπαγάνδα ώστε να αποδεχτεί τον ορισμό και την επικινδυνότητα του «εχθρού», ειδικοί έκτακτοι νόμοι δημιουργούνται δικαιολογούμενοι ως «αναγκαίο κακό» και... η δραστική περιστολή των ατομικών - ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών γίνεται ο ανώτατος νόμος, ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΤΡΟΜΟΣ του Κράτους νομιμοποιείται ως το καθεστώς, επιβάλλεται και θριαμβεύει ένας ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΕΝΤΡΙΚΟΣ κοινωνικός έλεγχος με προσδιοριστικό τον πρόταγμα το φασιστικό αξένωμα «όποιος δεν είναι ενεργητικά μαζί μου, είναι εναντίον μου». Ας το δούμε λίγο πιο συγκεκριμένα. Το 1976, επικαλούμενη τον «κίνδυνο» της ΡΑΦ, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση της Δ. Γερμανίας ψήφισε δύο νόμους που δικαιολογήθηκαν ως «αμυντικά μέτρα του έθνους και της κοινωνίας απέναντι στα εγκλήματα των τρομοκρατών». Με βάση τον πρώτο απ' αυτούς, ορίστηκαν ως σοδαράτατα αξιόποινα αδικήματα - η Γνώμη (έστω και υπαινικτική έκφραση συμπάθειας για τις ένοπλες ενέργειες), η Υποψία (ανοίγει διάπλατα η λεωφόρος των σκευωρών) και η Μή Καταγγελία (νομιμοποίηση και επιδότης του χαριδισμού), παράλληλα καθιερώθηκαν και νομιμοποιήθηκαν οι σκηνοθέτημένες δίκες (στο πρότυπο των έκτακτων στρατοδικείων) αφού το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να αποκλείσει «ύποπτους» συνηγόρους, να προελέγει τις αγορεύσεις τους και να τους επιβάλλει ακόμη και φυλάκιση αν κρίνει (!!!) ότι ο λόγος τους έσπερνά τα επαγγελματικά δρώμα της εύνοιας προς τον πελάτη τους (ας θυμηθούμε και την υπόθεση Κρουναόν). Ο επόμενος νόμος ολοκλήρωσε τον άπωτη εκφασισμό της «κοινούσιουλευτικής τρομοκρατίας», θεσπίζοντας την οργάνωση της αστυνομίας με πρότυπο τις επίλεκτες στρατιωτικές μονάδες, κατοχυρώνοντας το «δικαίωμα» των αστυνομικών σε θανατηφόρα χτυπήματα (αυτά μαθαίνει ο Μελίστας και «τον πνίγει το δίκιο») και νομιμοποιώντας το ηλεκτρονικό φακέλωμα. Ετοι το μεταπολεμικό «γερμανικό οικονομικό θαύμα» διασταύρωσε τον ελεεινό μύθο του με την εγκαθίδρυση ενός άθλιου νεοχιτερικού κοινούσιουλευτικού. Και σαν «αστειάκι της ιστορίας», συγκροτήθηκε εκ νέου ένας άξονας σύνδεσης μεταξύ Γερμανίας και Ιταλίας. Συγκεκριμένα, στην Ιταλία με «αφορμή» τις Εργαθές Ταξιαρχίες, διαμορφώθηκε κλιμά-

κωτά (διάφοροι νόμοι από το '74 μέχρι το '77) μια σκληρότατη «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία που κατά το (ολοκληρωτικό, φασίζον, καταπιεστικό) πνεύμα της είναι αντίστοιχη της γερμανικής. Τα δύο προφυλάκισης τροποποιούνται (το ΝΔ 99 τα διπλασιάζει και το ΝΔ 151 του '77 τα καταργεί) η ανάκριση υπάγεται στην αποκλειστική δικαιοδοσία της αστυνομίας (Νόμος «Μπροτολομέ» της 14-10-74), κατοχυρώνεται το «δικαίωμα» της αστυνομίας να πυροβολεί, να συλλαμβάνει άτομα και να ερευνά όφερους χωρίς εισαγγελική έγκριση ή εποπτεία (Νόμος «Ρέιλε» της 22-5-75), επιβάλλονται οι ίδιοι με της Γερμανίας περιορισμοί στους συνηγόρους και επιπλέον θεσπίζεται το «δικαίωμα» της ανάχρισης χωρίς γνωστοποίηση της κατηγορίας (ΝΔ 533 και 534 του '77) και τέλος με τον Νόμο «Μπονιφάτο» (18-10-77) οι διωκτικές αρχές ενισχύονται με το «δικαίωμα» να συλλαμβάνουν, να κρατούν και να ανακρίνουν άτομα χωρίς ένταλμα, να παρακολουθούν τηλέφωνα και να εκτοπίζουν «ύποπτους». Είναι φανερό ότι ο «αστικός κοινούσιουλευτικός πλουραλισμός», στη φάση της ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗΣ ΑΝΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ της κρατικοκαπιταλιστικής κυριαρχίας δημιουργεί τους όρους της ουσιαστικής του αποδόμησης, σχεδιάζοντας έναν ολοκληρωτικό νέον τύπον με στόχο την εξόντωση των πραγματικών κοινωνικών αντιστάσεων και τη δίαιτη συμπλήρωσης-περιφρούρησης των ευρύτερων αφομοιωτικών διεργασιών.

Στις παραπάνω γραμμές είδαμε ενσαρκωμένο το «δράμα» και των ελλήνων κρατιστών που «προβληματίζονται» με την «τρομοκρατία» και στρέφονται με το «δικαίωμα» να συλλαμβάνουν, να κρατούν και να ανακρίνουν άτομα χωρίς ένταλμα, να παρακολουθούν τηλέφωνα και να εκτοπίζουν «ύποπτους». Είναι φανερό ότι ο «αστικός κοινούσιουλευτικός πλουραλισμός», στη φάση της Α. Ψαρούδα Μπενάκη της ΝΔ στη Βουλή). Τα «ειδικά μέτρα» και οι «έκτακτοι νόμοι» γίνονται (σύντομα) το όχημα που θα μεταφέρει στην καρδιά της ιστορίας των ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΦΑΝΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ της τεχνολογικοποιημένης κυριαρχίας του Κεφαλαίου και του Κράτους. Η συναίνεση (η γενικευμένη κατάφαση στις αξίες και τις δυναμικές του συστήματος), ως κεντρική συνθήκη της πολιτικής οργάνωσης των σύγχρονων κρατικών κοινωνιών, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει παρά μόνο στο (νεκροταφειακό) έδαφος της καταναγκαστικής απουσίας του λόγου και της πράξης των πραγματικά ανταρτικών ωιζουσπαστικών κινημάτων. Όλοι οι συντελεστές του καθεστωτικού πολιτικού τζόγου ενορχηστρώνται στο μοτίβο της «αντιτρομοκρατικής» μονομανίας του Κράτους και διαλαλούν «εγγυήσεις» ελευθερίας διαμέ-

«ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ 17Ν» Επαναστατική Δράση ή Αριστερή Αντιπολίτευση;

Εχουντες επίγνωση της συνολικής (ιδεολογικής, πολιτικής, κοινωνικής) θέσης μας που προσδιορίζεται κύρια από το χαρακτήρα της Ένωσης Αναρχικών, καθώς και τους ουσιαστικούς στόχους έκδοσης και λειτουργικότητας της εφημερίδας «Αναρχία», εξ ορισμού, κρατήσουμε μια συγκεκριμένη στάση των αναφορών και της κριτικής μας από την πραγματοποιούμενη δραστηριότητα των διαφόρων Ενοπλων οργανώσεων στην Ελλάδα. Αυτή η «προστική» διατελεσθήκε με συνέπεια ακόμα και στο γεγονός της δολοφονίας του συντρόφου και φίλου Αγωνιστή Μιχάλη Πρέκα, όπως και σε μια σειρά γνωστών χτυπημάτων που προστίθησε να δύσει η κρατική ασφάλεια στα πλαίσια μορφοποίησης των «αντιφρομοκρατικών» της σχέδιου.

Εμείς προσταθώντας να προωθήσουμε μέσω από τη δική μας Αναρχική θεώρηση μεθόδους πάλις-είχαμε με το καθεστώς, σεβόμαστε τη κάθε συγκρουσιακή τακτική, της κάθε ομάδας, του κάθε συντρόφου, του μαχόμενου επαναστατικού κινήματος και δεν θα μπορούσουμε σε καμιά περίπτωση να ζησουμε το αφελές γυμναστημό σύνδρομο, να ποκήσουμε κριτική απ' αυτό το έντυπο, δοσοπαραγόμενη σε σημείο της σχέδιου.

Κάθε ένοπλη αντικαθεστωτική πρακτική αναμφισβήτητα εμπεφύεται αντικεμενικά, συγκρουσιακά, εξεγερτικά στοιχεία και δεν μπορεί παρά να είναι και πάλι αντικεμενικά, μια αναφερτευτική πρακτική. Η οποιαδήποτε υποκεμενική-παραταξιακή στάση

και αν γίνεται σε ένα τέτοιο τίδος δράσης, είναι το θέλει είτε όχι θα πρέπει να συμπεριλάβει αυτή την αντικεμενικότητα.

Θα θέλαμε όμως να παρατηρήσουμε πως απιθώς αυτή η συγκρουσιακή τακτική της ένοπλης πάλης - όπως και κάθε άλλη - από μόνη της σαν τέτοια, δεν εξασφαλίζει α προτίχημα την επαναστατική προσποτική της.

Τα ιστορικά παραδείγματα ένοπλων κινημάτων όπου ουσιαστικός «πιστήριος» ρόλος τους δεν ήταν άλλος από το να ξεπολιθίσουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο την επανάσταση και τους λαϊκούς αγωνιστές που πίστεψαν σ' αυτήν, νομίζουμε ότι θάτινη περιτολογία να τα αναφέρουμε.

Στηρίζομενοι σ' ένα τέτοιο ιστορικά αδιάφευτο συμπέρασμα και έχοντας υπόψη μας τη γνωστή μακρόχρονη δράση της «Ε.Ο. 17 Νοεμβρίου», τόσο της μορφής των ενεργειών της καθώς και του κοινωνικοπολιτισμού της αντίτυπου, όσο και της μορφής του συγκεκριμένου λόγου που θέλει να αφηρήνει η εν λόγω οργάνωση, διαπιστώνουμε πως είναι αδύνατο πια να καταφέρουμε να κατανοήσουμε παρακολουθώντας τη δράση της, τον χαρακτήρα του επαναστατικού πρωτάργαματος που θέλει να προωθήσει.

Πριν αναφερθούμε στις συγκεκριμένες θέσεις μιας τέτοιας διαπίστωσης, διευκρινίζουμε, προς αποφυγή της οποιασδήποτε παρεμβάσεως των κειμένων, πως αυτή η απόφαση κριτικής μας στην 17Ν, προσδιορίζεται σ' αυτό το χρόνο, δημιουργείται από την ανάγκη που προκύπτει λόγω της ανυπαρξίας στοιχειώδων σημείων αναφοράς με την ιδεο-

λογικοπολιτική θέση της. Μια απόφαση που περιλαμβάνει και επιδιώκει να περιλαμβάνει το θετικό χαρακτήρα μιας κριτικής, όπως θα πρέπει άλλωστε να ταυτίζεται στη συνέπεια και πιευθυνότητα της 15χρονης δράσης της. Είναι πολύ δύσκολο να εννοήσουμε των τρόπο πικαπολύγησης, το σκεπτικό των ενεργειών από μέρους της «Ε.Ο. 17Ν».

Από που περνά λοιπόν η προσποτική μας γενικευμένης επαναστατικής οργάνωσης; Μήπως περνά μέσα από την «κάθαρση», την αξιοκρατική λειτουργία της αστικής δικαιοσύνης, τον εκσυγχρονισμό του ελληνικού στρατού, την πλαστότητα της λούμπης μεγαλοαστικής τάξης, ή μήπως μέσα από το λαϊκισμό, τα γκάλλοπ και την καταμέτρηση των άκυρων και λευκών υπηροδελτίων;

Γιατί πραγματοποιείται μία αντικαθεστωτική ενέργεια; Μήπως για να καταδειξει το ψεύτικο προσωπείο του πολιτικού τουφλατανιού, τη δυολειτουργικότητα αυτού του καθεστότος, το πού πάνε και το πούς καρπάνεται τελικά τους φόρους, ή για το ποιοί είναι οι χαυομέρηδες και ποιοί αυτοί που ουσιαστικά παραγάνουν; Αν το οποιοδήποτε βίαιο - δυναμικό γύρητημα γίνεται για να φανερωθεί το ήθος και η σαπίλα αυτής της καθεστωτικής πραγματικότητας, δηλαδή με άλλα λόγια για να φανερωθεί ότι το καθεστώς δεν είναι «καλό» ή «δίκαιο», τότε αυτός ο «επαναστατικός λόγος» δεν είναι άλλο από έναν καθεστωτικό λόγο αντι-καθεστωτικού περιγράμμου.

Σαν συνέπεια λοιπόν αυτού, θα μπορούσε να συμπεράνει κανείς πως: αν, για παρά-

δεκύμα, η ΕΔΑF ή το ΚΚΕ ή κάθε λογής συνασπισμένος και συνασπιζόμενος διεκδικούσε την εξουσία (για τη δημοκρατική ομάδητη, για τη χορήγηση ολόκληρης της ΑΤΑ κλπ) διεξάγοντας ένοπλα σγάντα, τότε - γιατί όχι - θάτων επαναστατικές οργανώσεις.

Το ύφος του «ξεποθέματος» των διαφόρων κονδύλων πέραν των γνωστών «χαρακτηρίσεων της σκέψης» το δείχνει απειρρόφατο: μία ένοπλη οργάνωση, που μιλάει για τη διδιά θέματα με την ίδια σημασιολογική λειτουργία, που απειθύνεται στα ίδια τιμένα - κοινωνικά στρώματα, που έχει την ίδια αποψη - για το οποίον «απλαύνεται», για το ποιός είναι «τίμιος» - δίνει και αυτή τις διμές της λόστεις. Αντιμετωπίζεται λοιπόν με τον ίδιο τρόπο και την ίδια άνετη επιχειρημάτων που αντιμετωπίζεται και ο οποιοσδήποτε «συμβατικός» πολιτικός αντίπαλος: λασπή.

Απειθύνομαστε προς τα μέλη της «Ε.Ο. 17Ν». Μέσα στο καθήκον του κάθε επαναστάτη για σύγκρουση και εξέγερση, υπάρχει το καθήκον διατήρησης και στέλγωσης της ίδιας του της επαναστατικότητας.

Μαζί με τα οποιοσδήποτε μορφής χτυπήματα που μπορούν να καταφέρουν σ' αυτές τις απλωθετικές εξουσιοποιήσεις συνήθειες κυριαρχίας και ολοκληρωτισμού αυτής της κοινωνίας, είναι απαραίτητη η ανάπτυξη της ανάλογης ιδεολογικοπολιτικής ζύμωσης και επέχειγανίας της θεωρητικής κάλυψης που θα επαναπροσδιορίζει συνεχός καιρίδας αυτό το επαναστατικό καθήκον.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ 17Ν

«Αντίθετα κανένας σήμερα δεν μπορεί να αμφισθήσει σοδαρά ότι είμαστε η ΤΕΤΑΡΤΗ πολιτική δύναμη στη χώρα και ότι μόνο οι εκλογές του Ιούνη δείχνουν μία δύναμη που μπορεί να υπολογιστεί σε τουλάχιστον 4 με 5 %. 9 - 10 - 89 Ε.Ο.17Ν.

«Το κύριο λοιπόν καθήκον σήμερα όλων δων διαφωνών με τον ρεφορμισμό είναι η δημιουργία ενός μαζικού ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΦΟΡΕΑ, ενός επαναστατικού φορέα, που να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης». 31-10-89 Ε.Ο.17Ν.

Και ακόμη, ο συνολικός πολιτικός λόγος της 17Ν, οι συνεχείς αναφορές της στο Λένιν, τα εικονίσματα του Μαρξ και του Αρι Βελουχιώτη, ΟΛΑ ΑΥΤΑ, είναι μία αδιαμφισθήτη απόδειξη ότι πρόκειται για οργάνωση που εμφορεύεται και προσδιορίζεται από τα ιδεώδη της ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ, γεγονός που και η ίδια δεν αρνείται.

Τι σημαίνει όμως Αριστερά και ποιοί κίνδυνοι ελλοχεύουν σήμερα για μία ένοπλη οργάνωση που προσδιορίζεται ως Αριστερά;

Κατ' αρχήν Αριστερά σε ιδεολογικό επίπεδο σημαίνει Μαρξισμός, κατά συνέπεια καθεστωτική ιδεολογία, μια και όλες οι εκδοχές της θεωρίας αυτής έχουν πραγματωθεί.

Σε πολιτικό επίπεδο Αριστερά σημαίνει: Μαρξισμός, Λενινισμός, Τροτοκισμός, Σταλινισμός, Γιαρουνέλλου, Κάστρο, Κόκκινοι Χιμέρ ή ακόμη και καλύτερες περιττώσεις, όπως Τίεν Αν Μεν, Α. Γερμανία, Ουγγαρία '56, Τσαουσέσκου.

Σε επίπεδο κοινωνικής παρέμβασης, Αριστερά σημαίνει: Πότε μαρξιστές - λενινιστές, πότε αριστεριστές, πότε παρατηρητές, πότε δημοκράτες, πότε διαίται, πότε ειρηνιστές, πότε εκπρόγραμματές,

ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 17Ν

Η μεταπολιτευτική ελληνική κοινωνία διψασμένη για μαρξισμό, και με καθυστέρηση ολίγων ετών από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, τον υιοθέτησε εντελώς πρωτόγονα και εντελώς φενακισμένα, χωρίς ωστόσο να ξεπεράσει τα νεολαίστικα διατάξια και ιδιαίτερα τα φοιτητικά στρώματα. Ομως είχε στηριχθεί στην ιδεολογία στον «επαναστατικό» χώρο της αριστεράς και μάλιστα με την πρωτόγονη εκδοχή του. Οταν αυτά τα πολυάριθμα αριστεριστικά σχήματα με τους φαντασμένους φοιτητές μέλη τους πίστευαν ότι δρισκόταν σε μία χώρα του τρίτου κόσμου ή στην προεπαναστατική Ρωσία ή στην Λ. Αμερική ή σε κάποια κατεχόμενη από ξένους χώρα και ήταν έτοιμοι με τα τζάκετ, τα μουστάκια, τα μουσάκια και τα παλιμοδίτικα παντελόνια να ορμήσουν και άλλοι να φέρουν τα σοβιέτ, άλλοι να απελευθερώσουν τη χώρα από την «αποικιοκρατία» (!!), άλλοι από τον ψηφιαριαλισμό κλπ, κλπ. Κύρια σημασιολογική των οργανώσεων αυτών ήταν το «χτύπημα» του ψηφιαριαλισμού, του καπιταλισμού, για την εξουσία της Λαϊκής, τη Σοσιαλιστική. Κύρια τακτική τους ήταν η κριτική στο «

από σελ. 8

H 17N ΣΑΝ ΚΟΜΜΑ

«Χαιρετίζουμε αγωνιστικά τον Ελληνικό λαό και τον καλούμε να εντείνει τις μαζικές κινητοποιήσεις του, τον καλούμε να αναλάβει και να πολλαπλασιάσει τις πρωτοβουλίες ένοπλης λαϊκής βίας στη βάση, για να κτίσουμε την οργάνωση των μαχητών κομμουνιστών, την οργάνωση των ένοπλων κομμουνιστών. Για την Λαϊκή Εξουσία και τον Σοσιαλισμό».

Αυτά έγραψε η 17N στην προκήρυξη για την εκτέλεση των αιστυνομικών Πέτρου-Σταμούλη. Μια τέτοια φιλοδοξία (χτίσιμο οργάνωσης κομμουνιστών) και τέτοια φρασεολογία θα μπορούσαμε να εντοπίσουμε σε αριστερότερες οργανώσεις που είναι έτοιμες πλέον να «χτίσουν» το «κόμμα της εργατικής τάξης» και να αναλάβουν την σωτηρία της τάξης και την απελευθέρωση του λαού.

Ενώ δηλαδή η εκτέλεση των μπάτων είναι ένα γεγονός και ταυτόχρονα μια πράξη ανατρεπτική η 17N την μετατρέπει σε μια πράξη, σε ένα στυγμότυπο για το κτίσιμο της οργάνωσης κομμουνιστών, ενώ για να κτίστει μια τέτοιου είδους οργάνωση δεν χρειάζεται τίποτα άλλο εκτός από συνομισίες έξω από την κοινωνία με σκοπό την κατάκτηση της εξουσίας όταν οι άλλοι μνηστήρες θα κοιμούνται. Η οργάνωση κομμουνιστών στηρίζεται στη Λενινιστική φιλοσοφία ότι οι εργάτες δεν έχουν συνείδηση και απαιτείται η παρέμβαση των κομμουνιστών να δώσει συνείδηση στους εργαζόμενους. Ενώ δεν υπάρχει ήμιμιά ανθρώπινη πραχτική χωρίς συνείδηση (Το άτομο είναι κοινωνικοιστορικό ον και όχι βιολογικό) οι Λενινιστές αφαιρούν αυτή τη δυνατότητα από τους ανθρώπους για να τους κυριαρχήσουν. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο το γεγονός ότι δημού ο Λενινισμός επικράτησε συμπεριφέρθηκε στο ανθρώπινο γένος σαν ο χειρότερος εχθρός του.

Όπως ένα κόμμα κυριαρχίας έχει έτοιμο μοντέλο, δεν καταλαβαίνουμε γιατί και η 17N ζήλεψε αυτή τη δύξη των κομμάτων.

«Αγωνίζομαστε για μια κοινωνία, δημού δεν θα υπάρχουν MAT, δεν θα υπάρχουν μπάται, χαφίδες. Για μια κοινωνία όπου οι ίδιοι οι εργάτες οπλισμένοι θα φυλάνε εκ περιτροπής τα εργοστάσιά τους. Οι αγρότες θα φυλάνε τους συνεταιρισμούς και τις εκμεταλλεύσεις τους, οι φοιτητές τα πανεπιστήμια και ο ένοπλος λαός τις γειτονίες και τα δημόσια κτίρια. Και αν χρειαστεί να υπάρξει ειδικό σώμα... κ.λ.π.».

Κατ' αρχήν είναι σίγουρο ότι θα χρειαστεί να υπάρξει ειδικό σώμα. Γιατί με τόσους εχθρούς στα εργοστάσια που θα φυλάνε οι εργάτες, στους αγρούς που θα φυλάνε οι αγρότες και στις γειτονίες δημού θα φυλάει ο λαός, θα είναι πολύ κουραστικό για όλους. Ένα «ειδικό σώμα» θα ανακούφιζε αυτή την κατάσταση. Όχι, δεν είναι ειρωνεία. Οταν ονειρεύομαστε ένα κόμμα όπου ο εργάτης, ο αγρότης θα παραμείνει εργάτης, ο φοιτητής θα παραμείνει φοιτητής, ονειρεύομαστε τον κόμμο που υπάρχει: Τον πολιτισμό της κυριαρχίας. Δεν είναι δυνατόν να προτείνουμε τους συνεταιρισμούς στους αγρότες όταν πριν από μας τους πρότεινε η Τράπεζα της Ελλάδας. Δεν είναι δυνατόν να προτείνουμε πάλι εργοστάσια στους εργάτες όταν οι αιστοί ανοιξαν το κεφάλαιο της διομηχανικής κοινωνίας. Δεν είναι δυνατόν να προτείνουμε πανεπιστήμια διαχωρισμένης γνώσης στους φοιτητές όταν αυτό το επιτάσσει πριν από μας ο καταμερισμός εργασίας. Μια επαναστατική οργάνωση προτείνει το ξεπέρασμα των θεομμάτων ρόλων και όχι την ενδυνάμωσή τους.

Αλλά εδώ πρόκειται για αριστερή οργάνωση που ονειρεύεται κράτος με μπάτους όλη την κοινωνία. Αν αυτό για την 17N δεν συμβαίνει, τότε τι σημαίνει η φράση που αναφέρεται στους μπάτους «Αυτοί που πυροβόλησαν και σκότωσαν, αντί να πιάνουν ποινικούς όχι μόνο δεν διώκονται αλλά πάινονται προαγωγές». Η 17N έψησα αποδέχεται το όρο της αστυνομίας όπως έχει θεσμοποιηθεί επίσημα. Γι' αυτό της τον όρο μια επαναστατική οργάνωση θεωρεί την αστυνομία εγχειρική στη κοινωνικό σώμα. Γιατί διαφορετικά η ουσία του ρόλου της αστυνομίας είναι αποδεκτή. Για μια αριστερή οργάνωση, ναι. Για μια επαναστατική, όχι.

Αν τώρα οι ποινικοί με την ευφύia τους καταρθώνουν να ξεφένυονται από τους μπάτους το ίδιο θα κάνουν και αύριο έχοντας απέναντι τους τις ένοπλες κυριαρχίες.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 17N

«Επειδή τέλος προβλέπουμε ότι διάφοροι τασφαλάτανοι, που ενώ ισχυρίζονται ότι ο μαρξισμός είναι αναχρονιστικός, εντούτοις δεν έχουν ευκαιφία για να μας δώσουν μαθήματα μαρξισμού, παρότι τον έχουν μελετήσει από κόμμας, θα ισχυρίσουν και πάλι ότι η 17N εγκατέλειψε τον μαρξισμό και τον σοσιαλισμό και τόριξε στον εθνικισμό...». 20/5/88, E.O. 17N

Τουναντίον, ο μαρξισμός είναι μια ιδεολογία καθεστωτική και ως εκ τούτου ήταν επιφρεπής σε προβλήματα καθεστωτικής όπως είναι ο πατριωτισμός, ο πόλεμος, προβλήματα στα οποία έδινε τον απαραίτητο διακρατικό τόνο. Δεν υπάρχει στη μαρξιστική πραγματικότητα ούτε μιά τάση που να μην ενεπλάκη στον πατριωτισμό και τον συνακόλουθο του τον εθνικισμό. Και τούτο όχι γιατί ο μαρξισμός είναι πατριωτική ιδεολογία (κάθε άλλο) αλλά γιατί είναι ιδεολογία που μετατρέπεται λόγω στεριότητας στο λαϊκισμό και κατά συνέπεια στη κολακεία των λαϊκίστικων εθνικιστικών εντόκων. Αυτό το διάγραμμα οδηγείται από το μαρξιστικό στερεότυπο της παγίδευσης των μαζών για την δημιουργία ενός δεσποτικού κράτους.

Χωρίς λοιπόν να κινδυνεύουμε να γίνουμε τασφαλάτανοι θεωρούμε την 17N και μαρξιστική και σοσιαλιστική και πατριωτική-εθνική οργάνωση. Είναι σύμφωνη και με τον Λένιν και με όλους τους αφέντες της αριστερής καθεστωτικής ιδεολογίας.

Ας επανέλθουμε όμως.

Το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα Γερμανίας δημιουργήμα του Μάρκε και των μαθητών του (παρό τις ορισμένες προγραμματικές διαφωνίες που ο Μάρκε είχε) κήρυξε την συμμετοχή του στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο παρά και ενάντια σε ορισμένους αδελφούς μέχρι τότε σοσιαλδημοκράτες, που θεωρούσαν τον πόλεμο υπεριαλιστικό (Λένιν). Οι μπολσεβίκοι παρέδωσαν στο Γερμανικό κράτος τη μισή Ρωσία (Μπρέστ-Λιτόφσκ) και γρήγορα εκφράστηκαν στο εθνικό πρόβλημα. Οι μεγαλορώσοι Λένιν-Τρότσκι ήταν αυτοί που κατέπινξαν στο αίμα το Ουκρανικό Μαχητικό αναρχικό κίνημα ερμηνεύοντας μ' αυτό το τρόπο τον μαρξισμό για την εθνική κοινωνική αυτοδιάθεση. Για τον συνεχιστή Στάλιν δεν θα αναφεύθουμε λόγω του ότι κάθε μέρα ξεθάδων ομαδικούς τάφους Ουκρανών, Γεωργιανών, Αρμενίων και άλλων εθνοτήτων.(1)

Όμως με τέτοιου είδους παραδοσείς πως είναι δυνατόν μια αριστερή οργάνωση να μην είναι πατριωτική-εθνική, όταν μάλιστα εκ προσιμου την προφρεύεται από έναν φενακισμένο αντιυπεριαλισμό. Οταν μπλέκουμε στην κυριαρχη πολιτική ο αγροφάλος εθνικισμός είναι μοιραίος.

«Βαρύνεται με απειφάδιθμα εγκλήματα σε δάρους του, μεταξύ των οποίων το πραξικόπημα του '67, η τραγωδία της Κύπρου το '74 και οι σημερινές αλλεπάλληλες παραβιάσεις του εναέριου χώρου μας και αμφισβήτησης της κυριαρχίας μας». 17N (προκήρυξη Βελούτου Τσάντες).

Ποιού χώρου μας, ποιάς κυριαρχίας μας; Εκτός του ότι ο χώρος κυριαρχίας είναι ο χώρος σχέσεων κυριαρχίας, το να διαμαρτύρεται η 17N για τέτοιου είδους παραβιάσεις είναι περιτολογία. Πριν απ' αυτή διαμαρτύρεται η κυρένηση για το χώρο κυριαρχίας της, η αριστερά η δεξιά και όλες οι εθνικές δυνάμεις. Το να διαμαρτυρόμαστε ένοπλα γιατρό, ποσοτική διάσταση δίνει στη διαμαρτυρία. Καλό όμως είναι να αφήσουμε αυτούς που έχουν συμφέροντα να διαμαρτύρονται. Αυτό είναι πιο σαφές και ο λαός το καταλαβαίνει καλύτερα.

Αλλά για την 17N δεν φτάνει το περιττό ενδιαφέρον για τα εθνικά θέματα, παρεμβαίνει στη διεθνή πολιτική. Ετοιμάζεται στην ΕΟΚ, στην Αμερική, στη Σοδειτική Ενωση. Η προσπάθεια ανάλυσης μιάς οργάνωσης της διεθνούς πολιτικής, τη μετατρέπει εύκολα σε αποτυχημένη διπλωματική αποστολή, γιατί η θευτότητα των διεθνών σχέσεων καθορίζεται από πολλές συντεταγμένες συμφερόντων. Πρώην φίλοι εύκολα γίνονται εχθροί. Πόλεμοι δεκαετείς τελειώνουν όπως οι αρχισαν - χωρίς λόγο. Ετοιμάζεται το κράτη. Δεν είναι καλό να τα παίρνουμε λοιπόν σοδαρά παρόπτη, αν δεν θέλουμε να ακολουθήσουμε την ανθρώπου. Οι καινούργιες τεχνολογίες, η πληροφορική, η ρομποτική απαίτουν μια συμπειριφορά του ανθρώπου με τυποποιημένη σκέψη, με πλήρη εξειδίκευση, ολική υποταγή. Αν οι μηχανές αφήνουν στον εργάτη ελεύθερο το μιαλό να σκέπτεται, η πληροφορική το υποτάσσει, οικειοποιώντας τον χρόνο σκέψης μετατρέποντάς τον, σε τυποποιημένη σκέψη χωρίς περιθώρια παρέκκλισης. Οπως και η σύγχρονη τεχνολογία δημιουργούμενη με βάση το κέρδος και με χαρακτηριστικά κυριαρχίας δεν μπορεί να αποτελεί τη δάση για μια απελευθερωμένη κοινωνία. Αντιθέτως μάλιστα. Η νέα τεχνολογία μόνο και μόνο από τη φύση της δημιουργεί νέα κυριαρχία. Άλλα και στην προκειμένη περίπτωση οι ιδεολόγοι της αριστεράς αναπαράγουν το λόγο τους μηχανικά και στερ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ 1992

Άντες της γερμανικής αντιφασιστικής μονάδας εφευνούν ύποτο.

Ενώ πλησιάζουμε το 92 πληθαίνουν και τα μέτρα που πρέπει να παρθούν και τα προβλήματα που πρέπει να «λυθούν» για να επιτυχεί η ενοποίηση της αγοράς. Το 92 εκτός από οριακό σημείο για την ενοποίηση της αγοράς, είναι επίσης οριακό σημείο για την ενοποίηση και τη συνεργασία των καταστατικών μηχανισμών. Η ελεύθερη διακίνηση προσώπων και ιδεών στον εύρωπαϊκό χώρο, σε συνάρτηση με το «ενδιαφέρον της κοινότητας για την καταπολέμηση των ναζιστικών και της τρομοκρατίας» είναι θαυμάσιες αφορμές και αξιόπιστες αιτιολογίες για να εξαγγελθούν δημόσια και να θεωρηθούν επίσημα σχέδια και τακτικές κάμπιον χρόνων. Ήδη έγιναν αποδεκτά τα μέτρα που πρότεινε κάποια ειδι-

κή ομάδα, που ασχολούνταν με αυτό το θέμα, από το Ευρωπαϊκό συμβούλιο της Μαδρίτης. Η έκθεση αυτή θεωρεί σαν προυπόθεση για την ενοποίηση την προσέγγιση στον αναγκαίο βαθμό των εθνικών νομοθεσιών και των λεπτομερειών εφαρμογής τους η οποία θα επιτευχθεί με τη συνεργασία των εθνικών αρχών και παράλληλα με την ενίσχυση των ελέγχων στα εξωτερικά σύνορα.

Στα πλαίσια αυτά υπάρχουν συγχριμένες προτάσεις, μερικές ισταίτερα ενδιαφέρουσες. Π.χ. η κατάρτιση κοινού καταλόγου ανεπιθύμητων προσώπων. Επισημοποιούν έτσι σε νομικό επίπεδο μία διαδικασία - η οποία έχει αρχίσει εδώ και καιρό - και εντάσσονται στην «ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των αστυνομιών των χωρών -

και τα λάθη ή ακόμη και τα σκάνδαλα δεν θα πάψουν να υπάρχουν στο βαθμό που ο άνθρωπος δεν ταυτίζεται ποτέ απόλυτα με τους θεομούς και τις δομές. Εξ' άλλου αυτός ο ανθρώπινος ανορθολογισμός είναι και το ελπιδοφόρο στοιχείο της ανθρώπινης φύσης. Αυτές οι παραλείψεις και τα λάθη είναι που σ'ένα καπιταλιστικό σύστημα δημιουργούν την εναλλαγή των κοινών στην εξουσία. Το γεγονός ότι ένας υπουργός μετατρέπεται σε απατέωνα ή ένας δικαστής «λαδώνεται» γίνεται γιατί και ο τελευταίος εμποράκος ή περιπτεριούχος είναι απατεωνίσκος στο χώρο του. Η απατεωνία είναι κοινωνική σχέση. Αν δοις σ'ένα καπιταλιστικό σύστημα είμασταν σύμφωνοι με τους κανόνες και τους νόμους τότε η ανθρώπινη φύση θάχη βιολογικά αλλοτριωθεί αφού θα λειτουργούσε κάτω από τη δικτατορία της ΤΥΠΟΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ.

Οι δικαστές και οι δικηγόροι έχουν ένα πολύ πιο σπουδαίο ρόλο και είναι εχθροί της κοινωνίας για ένα ακόμη πιο σπουδαίο λόγο. Οι μεν θεομοθετούν την κυριαρχία και οι δε διατηρούν την δομένη ισοδρομία της ιεραρχίας με δογματικά τους την αστυνομία και το στρατό. Μια επαναστατική οργάνωση θεωρεί αυτούς τους θεομούς, θεομούς κυριαρχίας και σαν τέτοιους τους αντιπαλεύει. Μια αριστερή όμως οργάνωση αντιπαλεύοντας τις παραλείψεις των θεομών καταλήγει εύκολα στο να επιζητά τη διασχίσιμη τους. Να γιατί οι εκτελέσεις των δικαιούχων και των δουλευτών μετατρέπονται από τη 17N σε αντιπολιτευτική καθεστωτική πολιτική.

Η 17N θαμπωμένη από την αστική πολιτική και επερχομένη από την κατασκευασμένη κοινή γνώμη, από τον τύπο, από τη θεαματική λειτουργία της

μελών». Σε κάποιο άλλο σημείο προτείνουν την ενίσχυση και τη βελτίωση αυτού του δικτύου. Σημαντικά δήματα σ' αυτή την κατεύθυνση θα γίνουν με την «ON LINE» σύνδεση των κομματιών των χωρών μελών της κοινότητας η οποία έχει προγραμματιστεί για τα επόμενα χρόνια. Πιο απλά σημαίνει ότι η αστυνομία οποιαδήποτε χώρας θα έχει πρόσβαση στα αρχεία των αστυνομιών των υπόλοιπων χωρών. Επίσης έχουν προβλεφθεί ειδικά κονδύλια που θα διατεθούν για την εκπαίδευση και τον μηχανολογικό εξοπλισμό ειδικά των χωρών εκείνων που αποτελούν τα εξωτερικά σύνορα της EOK.

Εδώ μπορεί να καταγραφεί η δρομολόγηση ενός σχεδίου πλήρους αυτονόμησης των καταστατικών μηχανισμών από τις εκάστοτε χυριάρχες πολιτικές δυνάμεις της κάθε χώρας. Όπως επίσης και η μεταφορά εμπειρίας σε επίπεδο θεωρίας αλλά και πρακτικής από τις «ανεπτυγμένες» χώρες της κοινότητας στις «λιγότερο ανεπτυγμένες».

Σε κάποιο άλλο σημείο προτείνεται η μιούθηση κοινής πολιτικής απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες τρίτων χωρών που ζητούν άσυλο σε κάποια από τις χώρες της EOK.

Εδώ επισημαίνονται μια σειρά προβλημάτων:

1. Η ανάγκη ύπαρξης κοινής εξωτερικής πολιτικής των χωρών της EOK.
2. Η υποχρέωση κίνησης μέσα στα όρια που βέτει ο κατάλογος ανεπιθύμητων προσώπων που προαναφέρθηκε.
3. Παρατηρείται τα τελευταία χρόνια μια προσπάθεια σε πολλές χώρες της EOK αποδινάμωσης του όρου «πολιτικός πρόσφυγας». Συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτικών προσφύγων δρίσκονται έτσι στην καλύτερη περίπτωση αποχαραχτηρισμένοι ή, στην χειρότερη εμφανίζονται σαν εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου. Συνέπεια των

και τα λάθη ή ακόμη και τα σκάνδαλα δεν θα πάψουν να υπάρχουν στο βαθμό που ο άνθρωπος δεν ταυτίζεται ποτέ απόλυτα με τους θεομούς και τις δομές. Εξ' άλλου αυτός ο ανθρώπινος ανορθολογισμός είναι και το ελπιδοφόρο στοιχείο της ανθρώπινης φύσης. Αυτές οι παραλείψεις και τα λάθη είναι που σ'ένα καπιταλιστικό σύστημα δημιουργούν την εναλλαγή των κοινών στην εξουσία. Το γεγονός ότι ένας υπουργός μετατρέπεται σε απατέωνα ή ένας δικαστής «λαδώνεται» γίνεται γιατί και ο τελευταίος εμποράκος ή περιπτεριούχος είναι απατεωνίσκος στο χώρο του. Η απατεωνία είναι κοινωνική σχέση. Αν δοις σ'ένα καπιταλιστικό σύστημα είμασταν σύμφωνοι με τους κανόνες και τους νόμους τότε η ανθρώπινη φύση θάχη βιολογικά αλλοτριωθεί αφού θα λειτουργούσε κάτω από τη δικτατορία της ΤΥΠΟΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΑ ΤΙ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Βέβαια ο «λαός» δε θάχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει αυτή την τανία όμως εμείς που δεν απευθυνόμαστε χόμα στο «λαό» αλλά στην κοινωνία έχουμε να επισημάνουμε ότι:

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι αξέις των «επαναστατών» είναι υποδεέστερες των κυριαρχών αξιών, όπως στην παραπάνω τανία. Τότε οι επαναστάτες μετατρέπονται σε αφελή και αξιοπεριέργα πλάσματα και η κυριαρχία τους αποδέχεται σαν παρεκλίνοντα μέλη. Αυτός ο κίνδυνος υπάρχει για όλους μας ανεξαιρέτως. Ιδιαίτερα όμως μεγαλύτερο κίνδυνο έχουν ομάδες, οργανώσεις, κόμματα, αριστερών ιδεολογιών δογματικών και στερεότυπων. Στερεότυπα ιδεώδη, ξύλινος λόγος, φενακισμένη ιδεολογία είναι χαρακτηριστικά που μετατρέπονται μια επικίνδυνη για τη καθεστωτική πολιτική.

παραπάνω είναι να μην τους χρηγείται πολιτικό άσυλο και να τους εκδίδονται στις χώρες από τις οποίες προέρχονται.

Εδώ δημιουργείται ένα νέο πρόβλημα διότι αφορά τους πολιτικούς πρόσφυγες που προέρχονται από κράτη μέλη της EOK, όπου επίσης θέλουν με κάποιο νομικό διακανονισμό να λύσουν το ζήτημα και να επιβάλλουν την έκδοσή τους από το ένα κράτος στο άλλο καταργώντας ουσιαστικά το πολιτικό άσυλο.

Τέλος η έκθεση αναφερόμενη ειδικά στον τομέα της «τρομοκρατίας» προτείνει την υιοθέτηση των ακόλουθων μέτρων μέσα στις αναγραφόμενες προθεσμίες:

A. ΚΥΡΙΑ ΜΕΤΡΑ	ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡ.
1. Ενίσχυση της ανταλλαγής πληροφοριών για την απόπομπη υπηκόων τρίτων κρατών οι οποίοι συνιστούν δυνητικό τρομοκρατικό κίνδυνο	1989
2. Ανταλλαγή συγκεκριμένων πληροφοριών για τη γνωστά μέλη και τις δραστηριότητες τρομοκρατικών ομάδων σε ένα από τα κράτη μέλη, στην περίπτωση που ενδέχεται να γίνει η ασφάλεια ενός άλλου κράτους μέλους	1989
3. Ενίσχυση της συνεργασίας, ίδιως σε συγκεκριμένες περιπτώσεις καταζητούμενων στόμων, συμπεριλαμβανομένης ενδεχομένως της προσφυγής σε μέσα ενημέρωσης του κοινού	1989
4. Εξέταση της δημιουργίας, στο πλαίσιο του κοινού συστήματος καταζητούμενων στόμων, κατηγοριών «αποπόμπη υπηκόων τρίτων χωρών» και «παρακολούθηση υπόπτων»	1992
B. ΕΠΙΘΥΜΗΤΑ ΜΕΤΡΑ	
1. Ανάπτυξη των διαρθρωτικών δομών της οράδας TREVI, και ίδιως TREVI 1992 (Μόνιμη Γεωμετρεία)	1990
2. Εξέταση της δημιουργίας ενός κεντρικού μέσου για τη συλλογή και την αξιολόγηση στοχείων για την τρομοκρατία	1991

Βέβαια δεν θέλουμε να πούμε ότι η 17N μετατράπηκε σε μια ένοπλη ΣΑΚΕ ή ΕΔΕ (

Hαναρχική θεωρία και πρακτική έδωσε από πάντα μια ατέλειωτη σημασία στον άνθρωπο, σ' αυτόν τον άνθρωπο που θέλει να νοιώσει, να μάθει, να επιθυμήσει και να πράξει τα πάντα μέσα στην δικιά του ζωή, μέσα στον χρόνο της δικιάς του υπαρξης. Ανέδειξε έτσι την μοναδικότητά του σε μια από τις χαρακτηριστικότερες παραμέτρους του ανθρωπισμού της.

a. Αναρχικός λόγος και άνθρωπος

Ο αναρχικός λόγος σε κάθε στιγμή της κοινωνικής του πορείας ενδιαφέρθηκε ολοκληρωτικά για τον άνθρωπο και αυτό σαν το αποτέλεσμα της θέσης του για την εξουσία και την εκμετάλλευση που αυτή συνεπάγεται, όπου και με όποια μορφή και αν κάνει την εμφάνισή της. Το άτομο και η ζωή του με όρους διάρκειας, μοναδικότητας και επιθυμίας είναι τα στοιχεία εκείνα που συνέλαβε μέσα στην ανθρωπιστική του σύνθεση, μετατρέποντας σε δράση την αναγκαιότητα αυτορρυθμίσεως του ανθρώπου μέσα από την δίωση της όποιας ουποπίας μέσα στο σήμερα του.

Μεταξύ του ιδεαλισμού που αναζητά μέσα στο πνεύμα και τον οραματισμό, τα ιδανικά, την ηθική και τις αξίες και τον ρεαλισμό που καταλήγει σε έναν ολοκληρωτικό πραγματισμό, αμφότερες καταστάσεις που ευνοούν την εξουσία, η αναρχία έκφρασε μέσα από τον ΛΟΓΟ της τον άνθρωπο της φιλοσοφίας και της πράξης, της καθημερινότητας και της εκμετάλλευσης, της επιθυμίας και της ανάγκης. Σύνδεσε το είναι με τον χρόνο του, γεγονός που την οδήγησε στο κέντρο της υπαρξης.

b. Η αδικία της στιγμής

Στον μικρό «χώρο» του ανθρώπου επιβεβαιώνεται το δίκαιο και η αδικία, η ηθική και η ανθημικότητα, γιατί μόνο η καθημερινή αγωνία της επιδίωσης, η σε κάθε στιγμή δία της εξουσίας στην εργασία με την υπακοή, τις εντολές, τα καθήκοντα, η τρομοκρατία της ανεργίας που πλανάται πάντοτε, η κοροϊδία των απατεώνων του δημόσιου βίου, όλα αυτά συντελούμενα στο κάθε ανετανάληπτο ανθρώπινο λεπτό, μπορούν να δείξουν το μέγεθος της εκμετάλλευσης και το έγκλημα που συντελείται ενάντια στην κάθε υπαρξη.

Ετοι το δίκαιο της αντίστασης και της αμφισθήτησης επιβεβαιώνεται μέσα από την εξουσιαστική δύναμη που το άτομο μέσα στο δικό του χωρόχρονο υφίσταται. Η ένταξη της διάθεσης για αντίσταση δεν μπορεί παρά να είναι συμπυκνωμένη σε εκείνη τη στιγμή της ζωής όπου διώνεται η στιγμή της αδικίας. Γιατί η ζωή δεν μπορεί να δικαιωθεί διαφορετικά. Οταν ο άνθρωπος αδικεί-

ται, τρομοκρατείται, υφίσταται την εκμετάλλευση της εξουσίας σε κάθε στιγμή του, δεν είναι τότε δυνατόν να μετράται η αντίσταση του ανάλογα με την ένταση, τη μορφή, την ποιότητα και ποσότητα της εκμετάλλευσης. Η κοινωνική αδικία υπάρχει κάθε στιγμή σε όλον τον χωρόχρονο της εξουσίας. Η κάθε υπόδειμη, διαδάμνηση ή συμψηφισμός του βίαιου ρόλου της στοιχείνει στην απάτη που εκπορεύεται απ' όλους αυτούς που διέπουν τον άνθρωπο σαν ένα αναλογισμό είδος που μπορεί με εικονία την μια στιγμή να εξουσιάζεται και την άλλη να αισθάνεται και όχι να είναι ελεύθερος, την μια να υπακούει και την άλλη να αρνείται, την μια να επιθυμεί και την άλλη να εξουσιάζει την επιθυμία στην ανάγκη.

Η αδικία στον περίγυρο του ανθρώπου είναι στιγμιαία και επαναλαμβάνεται συνεχώς σε κάθε επόμενο λεπτό του. Η εξουσία καταστέλλει, πληγώνει και γονατίζει καταστρέφοντας τη συνείδηση την μια εκείνη στιγμή που μετράει για τον κάθε άνθρωπο μια ολόκληρη ζωή.

γ. Ανθρωπος και κοινωνική δράση

Και από τις θέσεις του αναρχισμού για την υπαρξη και την αδικία που αυτή υφίσταται, ξεκίνησε ουσιαστικά η επιλογή της άμεσης κοινωνικής δράσης, σαν μιας αυθόρυμητης δηλ. πρακτικής που τα κίνητρά της έχει από τις εκάστοτε κοινωνικές και πολιτικές αναγκαιότητες είχαν την πηγή τους στην θεμελιακή ανάγκη για την επίτευξη των ονείρων του κάθε απλού ανθρώπου, του κάθε επαναστάτη. Από εδώ ξεκίνησε η πίστη στην δράση σαν ανάγκη και άρνηση στην εξουσία, σαν αξιοπρέπεια και συναίσθημα αυτο-αλληλεγγύης.

ENANTIA STA SYNORA

Eνα νέο ξεκίνημα αγώνα ενάντια στα σύνορα οργανώνεται από την αναρχική - οικολογική οργάνωση Greenpeace (Λονδίνο). Η οργάνωση αυτή δεν έχει καμία σχέση με τη γνωστή Greenpeace, μάλιστα προϋπήρχε, και καλεί δύος έχουν τη διάθεση να δουλέψουν σ' αυτό το ζήτημα, προβάνοντας σε οποιουδήποτε είδους ενέργειες που θα έπληγαν την ιδέα και την πραγματικότητα των συνόρων μεταξύ των λάρων.

Ηδη έχει προτείνει τη 13η Αυγούστου κάθε χρόνου σα διε-

θνή μέρα συσπείρωσης και πάλις ενάντια στα σύνορα, όπως θέβασε το ορίζονταν οι συγκεκριμένες συνθήκες και περιστάσεις σε κάθε χώρα.

Για την Ανατολική Ευρώπη τον άγνων έχει αναλάβει η Wolnoś i Pokój (Ειρήνη και Ελευθερία) που δουλεύει κύρια στην κατάργηση των συνοριακών περιορισμών που ισχύουν σε διάφορες χώρες καθώς και κάθε είδους ελέγχου δύον αφορά τις μετακινήσεις των πολιτών αυτών των χωρών.

Στη Μ.Βρετανία ο αγώνας

διεξάγεται ενάντια στο διαχωρισμό της B.από τη N. Ιρλανδία, ενάντια στη ρατσιστική πολιτική της Θάτσερ, αλλά και ενάντια στο Υπερ-κράτος της Ευρώπης του '92.

Στην Ισπανία κι άλλες χώρες για το άνοιγμα των συνόρων στην Αφρική και το Γιβραλτάρ, ενάντια στο φεουδαρχικό κράτος της Ανδόρρας, στον αστυνομικό έλεγχο και τις ταυτότητες.

Για το συγκεκριμένες πληροφορίες αλλά και συμμετοχή οι διευθύνσεις είναι:

1.London Greenpeace, 5 Caledonian Rd, London NI, ENGLAND.

2.Wolnoś i Pokój, Klaudiusz Wesotec,Ulica 32/3,Gdansk 80-392, POLAND.

καια των επεισοδίων σκοτώθηκε μια από τους καταληψίες, η Λάουρα Μεντέζ.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Στις 8 του Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκαν στην Αργεντινή μεγάλες κινητοποιήσεις με αίτημα να μην παραγραφούν τα αδικήματα της στρατιωτικής χούντας. Αν αυτό συμβεί πολλοί στρατιώτικοι και χαφίδες θα μείνουν απρόστιτοι για τις δολοφονίες και τις «εξαφανίσεις» αγωνιστών κατά την διάρκεια της δικτατορίας. Οι διαδηλώσεις αυτές ήσαν οι μεγαλύτερες αυτής της δεκαετίας στην Αργεντινή.

XIΛΗ

Στις 17 Ιουλίου άστεγοι κατέλαβον σπίτια υπό κατασκευή στην περιοχή -La Ventana-. Η κατάληψη είχε διοργανωθεί από την Κεντρική Ενωση Αστέγων και είχε στόχο την «κάλυψη των αναγκών τους, σε μια περίοδο που στην Χιλή λείπουν 1.000.000 σπίτια. Η κατάληψη χτυπήθηκε από τους μπάτσους και στην διάρ-

ης συνολικής υποκειμενικότητας. Βέβαια την σύνθεση αυτής της τελευταίας ο αντιεξουσιαστικός λόγος την αντιμετώπισε κατά καιρούς άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε με αποτυχία. Όμως, ανέβαστητα από τον βαθμό πραγμάτωσης της η αλήθεια είναι πως δεν προτίμησε όταν είδε πως αυτό δεν ήταν δυνατόν, να προχωρήσει στη δημιουργία συγκεντρωτικών σχημάτων, αλλά προτίμησε τη συμπεριφορά του ατόμου που αντιστέκεται και δεν συγχωρεί την αδικία, της ομάδας που ζει και κινείται με αυτενέργεια των μελών της και των επιθυμιών τους, των οραμάτων και των πόθων τους.

δ. Ανθρωπισμός της αντιεξουσίας

Ο ανθρωπισμός της αντιεξουσιαστικής φιλοσοφίας ξεκίνησε από τον τρόπο που οραματίστηκε την «πραγμάτωση» τη δράση δηλ. για την επίτευξη των επαναστατικών του οραμάτων. Μέριμνα για τον άνθρωπο δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς προτροπή για κοινωνικούς αγώνες. Και δεν έχει σημασία αν είναι ατομικοί ή συλλογικοί, αλλά το κατά πόσο σέβονται την ύπαρξη.

Γιατί μέσα από αγώνες που αδιαφορούν γι' αυτήν θυσιάζοντάς την στο όνομα του τελικού σκοπού, αντικειμενοποιώντας και απομυζώντας την υποκειμενικότητά της, επέρχεται η εξουσία που οι διαχειριστές των αναγκών και των επιθυμιών ασκούν πάνω μας, επέρχεται το θρησκευτικό δόγμα και η πίστη γι' αυτήν την τελευταία, ο απανθρωπισμός των ιδεολογιών του απανθρωπισμού της.

Ο αναρχισμός τελικά ανέδειξε την κεντρικότητα της υπαρξης όχι σαν το «μέσο για την επίτευξη των στόχων» αλλά σαν τον οδηγό στη σχεδιοποίηση των κοινωνικών της αγώνων, σαν την αστέρευτη δύναμη για την πραγματοποίηση της αναρχίας.

Ατομική ή συλλογική δράση, ανθρώπινο είναι και χρόνος, χριστική στην αδικία της στιγμής, πραγματοποίηση των επιθυμιών που η αναρχία πρότεινε και προτείνει, συνθέτουν τη σχέση του αναρχικού λόγου με τον άνθρωπο, δημιουργούν τελικά τον απανθρωπισμό των ιδεολογιών του απανθρωπισμού της.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Kαθημερινά είναι τα νέα των μεγάλων αλλαγών που σημαίνουν στο ανατολικό μπλόκ καθώς διάφορες εθνικές ομάδες ξεσηκώνονται ενάντια στον κεντρικό έλεγχο στην Σοβιετική Ενωση ενώ οι κυβερνήσεις των ανατολικοευρωπαϊκών κρατών απομακρύνονται ολόνα από τον Σοβιετικό έλεγχο.

Κατά μεγάλο ποσοτό αυτές οι αλλαγές είναι προς την κατεύθυνση ενός καπιταλισμού Δυτικού τύπου και μιας παγίωσης των παλιών εθνικιστικών κινημάτων. Αντιπροσωπεύουν αλλαγές που είναι πολύ δύσκολο να ανατραπούν, ακόμα και αν τη «παλιά φρουρά» επιστρέψει στην εξουσία της ΕΣΣΔ. Οι λαοί θέλουν ελευθερία, αυτό είναι αναμφίβολο, αλλά τι είδους ελευθερία θα λάβουν; Στη Δύση η «ελευθερία» είναι συνδεδεμένη με τον καπιταλισμό και με τόν τύπο εκμετάλλευσης που αυτός δημιουργεί. Οι αλλαγές αυτές λοιπόν θα οδηγήσουν σε μια αλλαγή ηγεσών, ιδεολογίας και τελικά σε μια αλλαγή όψης, η εναλλακτική λύση είναι η αυτοδιεύθυνση χωρίς τον καπιταλισμό.

Η Πολωνία έχει, περισσότερο από όλες τις ανατολικές χώρες προχωρήσει στον δρόμο του καπιταλισμού. Κρατικές επιχειρήσεις έχουν ιδιωτικοποιηθεί όπως η επιχείρηση του λιμανιού του Γκντάνσκ που πουλήθηκε σε μια πολωνίδα εκατομμυριούχο από της ΉΠΑ. Η «Αλληλεγγύη» έχει διασπαστεί και η ηγεσία της συμμετέχει στην κυβέρνηση μαζί με τους κομμουνιστές και θέλει να επιβάλλει καθεστώς λιτότητας για το καλό της «εθνικής οικονομίας». Το αποτέλεσμα είναι άνοδος των τιμών και εντατικοποίηση της παραγωγής.

Η Ουγγαρία δεν απέχει πολύ. Ισως μάλιστα και να προπορεύεται μετά την διάλυση του ΚΚ. Η νέα ελευθερία είναι καλόδεχτη από τον ουγγρικό λαό όπως και η άνοδος του βιοτικού επιπέδου.

Στην ίδια την ΕΣΣΔ οι αλλαγές είναι τεράστιες και το αίτημα για ακόρα μεγαλύτερες, αφήνει έκπληκτη την ηγεσία. Τα Βαλτικά κράτη, οι δημοκρατίες του Νότου και τώρα και η Ουκρανία αμφισβητούν την εξουσία του Κρεμλίνου και απαιτούν αναζητησία. Εκαποντάδες χιλιάδες, αν όχι εκατομύρια άνθρωποι οργανώνονται για να αποτινάζουν τον ζυγό του εξουσιαστικού κομμουνισμού. Δεν είναι διλοί τους αντικομμουνιστές, αντιοσπαλιστές ή και απλά εθνικιστές, αλλά θέλουν να ανακτήσουν τις παλιές γλώσσες και παραδόσεις τους και να μην κατευθύνει πάλι την ζωή τους η Μόσχα.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

Ο αναρχοσυνδικαλισμός ξαναγεννιέται στην Σοβιετική Ενωση. Η KAS, η Συνομοσπονδία Αναρχοσυνδικαλιστών έχει πλέον παραπτήματα σε 30 πόλεις και αποτελείται από τις πολυγνωστές αναρχικές ομάδες. Ανάμεσα στα μέλη της είναι οι οργανώσεις «Κομμούνα» (Μόσχα), «Σωτηρία» (Λένινγκραντ), «Αλλαγή» (Χάρκοβο), «Σοσιαλιστική Λέσχη» (Ιρκούτσκ), «Ημέρα του Εργάτη» (Χαρκόβο) κλπ.

Τελευταία ανέπτυξε, ανάμεσα στα άλλα, ιδιαίτερη δραστηριότητα σε σχέση με τις προσφρατες απεργίες των ανθρακωρύχων με τους οποίους ήρθε από νωρίς σε επαφή.

Σύμφωνα με το πρώτο άρθρο

της διακήρυξης αρχών της KAS όπως αυτό ψηφίστηκε στο Πανρωσικό συνέδριο της 1ης Μάη 1989 που έγινε στη Μόσχα:

«Η Συνομοσπονδία Αναρχοσυνδικαλιστών είναι μια πολιτική οργάνωση ανεξάρτητη από το κομματικό σύστημα».

«Η κατάληψη της εξουσίας δεν βρίσκεται μέσα στους στόχους της. Εμδιώκει τους δικούς της τελικούς στόχους προβάλλωντας τις θέσεις της, δημιουργώντας τις δικές της ανεξάρτητες ομοσπονδίες και με την προσωπική συμμετοχή των μελών της στο κοινωνικό κίνημα και στην δράση των εργαζομένων».

Εκτός από τους Αναρχοσυν-

δικαλιστές υπάρχει η ομάδα «Οβσίνα» (αναρχοκομμουνιστές) καθώς και ανεξάρτητες ομάδες μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Μία άλλη ελευθεριακή ομάδα είναι η «Συμμαχία» που εκδίδει το περιοδικό «Οδόφραγμα» και οι Νεοί Κομμουνάριοι που ανήκουν στην Ομοσπονδία Σοσιαλιστικών Λεσχών.

Τέλος υπάρχει το δίκτυο προπαγανδιστών SMOT που δημιούργησε από μακροχρόνια παρανομία και που τα μέλη του αντιμετώπισαν διώξεις για χρόνια (ψυχιατρεία, Σιδηρία κλπ). Αυτό αγωνίζεται για την δημιουργία ενός ανεξάρτητου συνδικάτου και βρίσκεται σε επαφή με την KAS.

βιέτ και την επιστροφή τους στον αρχικό τους σκοπό. Για την σταδιακή μεταβίβαση των μέσων παραγωγής σε αυτούς που παράγουν και για την ανάπτυξη μη-κρατικών και μη-κομματικών πρωτοβουλιών από την μεριά των εργατών (και από την μεριά των κινήματών που προσπαθεί να διασώσει το πολιτισμικό και φυσικό περιβάλλον, των ενώσεων των σπουδαστών κλπ)

Δεν είμαστε ούτε υπέρ του πολικομματισμού ούτε υπέρ του μονοκομματισμού επειδή πιστεύουμε ότι αυτό το ζήτημα δεν είναι η πανάκεια για όλα τα προβλήματα. Δεν χρειάζομετε

Οι αντισυνδικαλιστές δραστηριοποιούνται στο ειρηνοτικό κίνημα και στις καμπάνιες ενάντια στην στρατεύση και παλεύουν για περισσότερη ελευθερία, κυρίως ελευθερία της έκφρασης. Οι συνδικαλιστές παλεύουν για την αυτοδιεύθυνση των χώρους παραγωγής και για εργατικά συμβούλια.

Στην Σοβιετική Ενωση ένα πλήθος ομάδων και οργάνωσεων έχει εμφανιστεί. Και εκεί το αίτημα είναι περισσότερη ελευθερία. Από πλευράς αναρχικών εκτός από την υπαρχή διάφορων νεολαίστικων ομάδων πρέπει να σημειώσουμε την επανεμφάνιση των Αναρχοσυνδικαλιστών και της οργάνωσης αλληλεγγύης «Μαύρος Σταυρός».

Τέλος να θυμηθούμε την υπαρχή της ελευθεριακής οργάνωσης «Αυτονομία» στην Ουγγαρία και την γέννηση στην Α.Γερμανία του συνδικάτου «Μεταρρύθμιση» που θα πάει σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις στην χώρα αυτή. Κάτι έχει αρχίσει να κινείται και στην Τσεχοσλοβακία, ενώ στην Βουλγαρία τα πράγματα μένουν ως είχαν προς το παρόν, κάτι που σημαίνει και στην Ρουμανία.

Ο προφανής κίνδυνος που ενεδρεύει για τις ανατολικές χώρες είναι πως η ελευθερία για την οποία τόσοι αγώνες γίνονται θα χαθεί πριν ακόμη καλά-καλά κερδίσει.

Ο καπιταλισμός είναι ο υπερασπιστής της ελευθερίας δύο και ο εξουσιαστικός κομμουνισμός είναι ο υπερασπιστής της κοινωνικής δικαιοσύνης. Οι λαοί της ανατολικής Ευρώπης και της ΕΣΣΔ κινδυνεύουν να αλλάξουν μια μορφή τυραννίας με μια άλλη. Οι αποφάσεις και η δράση τους λοιπόν θα είναι αποφασιστικές για τις μελλοντικές εξελίξεις. Θα χρειαστεί να παλέψουν όχι μόνο ενάντια στον ολοκληρωτισμό αλλά και ενάντια στην καπιταλιστική καταπίεση που προβάλλεται σαν η εναλλακτική λύση. Στα επόμενα χρόνια θα πρέπει να πάρουν τις τύχεις τους στα χέρια τους και η επιλογή τους ποτεύουμε πως πρέπει να είναι ούτε Κομμουνισμός ούτε Καπιταλισμός. Γιατί η πραγματική ελευθερία δεν μπορεί να δεχτεί καμία εξουσία.

(Οι πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση των αναρχικών κινήματος στην Α.Ευρώπη και την ΕΣΣΔ πάρθηκαν από την Αγγλική Αναρχική εφημερίδα BLACK FLAG και την Γαλλική LE MONDE LIBERTAIRE)

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ

φυλακίστηκαν ή εκτελέστηκαν. Μερικοί διέφυγαν στην Γερμανία, στην Ιταλία και στην Βόρειο Αμερική που ίδρυσαν το Ίδρυμα Αλεξάντερ Μπέρκραν (ABF), που συμπαραστάθηκε σε αναρχικούς που διώκονταν από τον φασισμό και τον σταλινισμό, σε συνεργασία με το IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου).

Ο Μαύρος Σταυρός επανδρύθηκε για να βοηθήσει τους αναρχικούς που πάλευαν ενάντια στην δικτατορία του Φράνκο και στη σημαντική ένταση που γίνεται στην Σοβιετική Ενωση, ενώ προχωράει η δημιουργία της δημόσιας στην Πολωνία.

Είναι σημαντικό ιστορικά το γεγονός ότι ο Μαύρος Σταυρός επιστρέψει στην ΕΣΣΔ, εκεί που υπέφερε τις μεγαλύτερες διώξεις.

ZΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!
ΖΗΤΩ ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΟΒΙΕΤ!

Σύνθημα μας παραμένουν τα λόγια του Μπακούνιν: «Ελευθερία χωρίς Σοσιαλισμό είναι πρόνομιο και αδικία. Σοσιαλισμός χωρίς Ελευθερία είναι σκλαβία και βαρβαρότητα».

Μιλώντας σαν μέρος του κοινωνικού εργατικού κινήματος,

ο αναρχοσυνδικαλιστικός κράτος πάντα τις ιδέες του αυτόνομου φεντεραλισμού, της εργατικής δημοκρατίας και του κολλεκτιβισμού.

Είμαστε ανταγωνιστές όχι μόνο της κυβέρνησης - της δημοκρατίας, αλλά και της

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΘΕΙΣΗΣ

ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ

«Αυτό είναι το υπέροχο από το Μάης του 68. Γιατί ήταν οι ίδιοι οι προλεταρίοι που ξεκίνησαν την εξέγερση, όχι οι διανοούμενοι.»

Το πρωινό της 27ης Φλεβάρη 89 ανακοινώνεται η αύξηση των εισιτηρίων στις συγκοινωνίες. Αμέσως ο λαός του Καράκας ξεχύνεται στους δρόμους. Λεωφορεία πυρπολούνται, σούπερ μάρκετ «λεηλατούνται», οδοφράγματα σηκώνονται, οι συγκρούσεις αρχίζουν και επεκτείνονται σ'όλες τις πόλεις της Βενεζουέλας. Οι προλεταριακές γειτονιές του Καράκας κι όλων των μεγάλων πόλεων βρίσκονται στα χέρια των διαδηλωτών.

Η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει τα γεγονότα και πολλοί είναι οι μπάτοι που παίρνουν το μέρος του κόσμου, «λεηλατόντας» σούπερ μάρκετ και συμμετέχοντας στα γεγονότα.

Η κυβέρνηση προσφέργει στο γνωστό προστάτη της, το στρατό. Αρχίζουν να φτάνουν τα πρώτα τανκς και καμίνια, αλλά σύτε αυτά αρκούν. Πυροβολούν στον αέρα και γλεντούν την εξέγερση μαζί με όλο τον κόσμο. Εμφανίζονται νέα στρατεύματα με μία εντολή τόσο σαφή δύο και γνώριμη σε μία σπαλδημοκρατική κυβέρνηση: «πυρ στο ψαχνό». 300 είναι οι νεκροί σύνθετα με τον Κάρολο Αντρέας Περέ, που πάσχει από αριθμητική δύναμη φαίνεται τη στιγμή που όλο το Καράκας βουλεύει για χιλιάδες νεκρούς -3000 ο πολιθανός αριθμός- μόνο μέσα στο Καράκας.

Είναι γνωστή πάνω κάτω η οικονομική κατάσταση των χωρών της Λατινικής Αμερικής. Τα υπέρογκα χρέη των χωρών αυτών οδηγούν αναπόφευκτα στην πόρτα του Δ.Ν.Τ που επβάλλει σε κάθε περίπτωση το δικό του πακέτο μέτρων λιτότητας. Στην περίπτωση όμως της Βενεζουέλας παρουσιάζει κάποιες ιδιαιτερότητες μα και η δομή του Βενεζουελανικού καπταλισμού έρχεται σε κάθετη ρήξη με τις νιτρεκτίβες του Δ.Ν.Τ και του νεοφιλελευθερισμού που συνεπάγεται.

Εδώ, οι βασικές επιχειρήσεις και βιομηχανίες της χώρας είναι υπό κρατικό έλεγχο: η σιδηρουργία, τα πετροχημικά, τα ορυχεία, το κάρβουνο, ο πλεκτριόμετρος, οι επικοινωνίες και το σπουδαιότερο, το πετρέλαιο, αλλά και το εμπόριο, ελέγχονται από την κρατικο-τεχνο-γραφειοκρατική κλίκα που εξουσιάζει τη χώρα. Πρόκειται για μία τεράστια προστατευτική ομπρέλα που καλύπτει όχι μόνο την παραγωγική και εμπορική ζωή της χώρας, μα και κάθε ανάσα της. Πολιτικά κόμματα, συνδικάτα, κοινωνικοί φορείς, τα πάντα από το κράτος και για το κράτος.

Ηταν επόμενο η διαφορά της πολιτικο-οικονομικο-κοινωνικής αυτής κλίκας, που αφού μάδησε για δεκαετίες τη χώρα από τον απέραντο ορικό πλούτο της και τις παραγωγικές δυνάμεις, σε συνδυασμό με την πώση της τιμής του πετρελαίου, να οδηγήσει τον ντόπιο κα-

πιαλισμό ολοναχώς προς τον γκρεμό. Οταν η χώρα κατέφυγε στο Δ.Ν.Τ η κατάσταση ήταν ήδη εκτός ελέγχου, αδύνατον λοιπόν να περάσει απαραήρητο ένα νέο πακέτο μέτρων λιτότητας, αυτή τη φορά από το ίδιο το Δ.Ν.Τ. Από την άλλη η εξαθλίωση των μαζών είχε φτάσει σε τόσο οριακά επίπεδα, που ο παραδοσιακός έλεγχος ενώς μέρους του κόσμου από το ρουσφέτι και τις εξυπηρετήσεις των ιθυνόντων, δεν εξυπηρετούσε πλέον τίποτα και κανέναν.

Η κυβέρνηση ήταν ήδη έτοιμη. Ομως η άγρια επίθεση του κεφάλαιου και του κράτους ήταν δεδομένο πως θα σκόνταφτε στην άγρια απάντηση των προλεταριακών εξαθλιωμένων μαζών. Η χώρα στρατιωτικοποιούνταν ολοένα και περισσότερο μετά σχεδόν από 30 χρόνια σχετικά ήπου - για τα δεδομένα της Λ.Α - πολιτικού κλίματος με εξαιρεστικό μόνο μικρό διάστημα αντιάρτικου βουνού καθοδηγημένου από το Κ.Κ από το 1959 έως το 1966.

ΜΙΑ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΦΟΝΤΟ ΚΟΚΙΝΟ ΜΑΥΡΟ.

Ποιός υποκίνησε τις ταραχές; ΚΑΝΕΙΣ. Το μεγαλείο της Βενεζουελάνικης εξέγερσης δεν ήταν τόσο τα ίδια τα γεγονότα όσο η μορφή της οργάνωσής της. Τίποτα δεν είχε να κάνει με τον Κάστρο, τίποτα με τις κομματικές ηγεσίες που οι αποφάσεις των Κ.Ε σχίζονται σαν κουρελόχαρτα μπροστά στη ροή και την ορμή των γεγονότων, παρά μόνο με τον αυθορμητισμό των προλεταρίων στα οδοφράγματα, που αντελπούνται απ'την πρώτη στιγμή πως κάθε μορφής οργάνωση δεν θάχε να κάνει παρά μόνο με τις ανάγκες που πήγαζαν μέσα από τον αγώνα τους. Η οργάνωση του αγώνα εδώ δεν ήταν κάθετη αλλά σαφώς οριζόντια.

Ο Μανούέλ Καμπαλέρο, διακεκριμένος ιστορικός της Βενεζουέλας γράφει στην «El Nacional» της 10ης του Μαρτί «πως η λαϊκή ανταρσία ήταν μία επανακατάκτηση της αναρχίας, με όλη την καλή της έννοια, μια μαυροκόκκινη θθοράδα χωρίς σημαίες. Τίποτα δεν είχε να κάνει με τον Λένιν, τίποτα με τις πρωτοπορίες, παρά μόνο με τις ίδιες τις ανάγκες του λαού». Εδώ ο Λένιν έμεινε «σύγκρυος». Οι κομματικές ηγεσίες - της αριστεράς εννοείται - ακολουθούσαν τη πλήθη των εξεγερμένων και εξαγριωμένων προλεταρίων με κομμένη την ανάσα - από αδυναμία ή από φόβο.

Η εργατική ομοσπονδία της Βενεζουέλας είχε εξαφανιστεί σε όλη τη διάρκεια των γεγονότων, τα γραφεία της άδεια, ενώ οι συνδικαλιστές παρακολούθουσαν έντρομοι τα γεγονότα από τις τηλεοράσεις στις αναπαυτικές πολυθρόνες των σπιτών τους. Ο γραμματέας έλειπε σε διεθνή συνάντηση της Δ.Ο.Ε. (Διεθνής Ομοσπονδία Εργαζόμενων).

Απ' τους υπόλοιπους, ο κόσμος του MAS (ευρωκομουνιστικών τάσεων) έμαινε στις συγκρούσεις όπως - όπως: άλλοτε μπροστά και άλλοτε πίσω. Οι

μαρξιστές - λενινιστές της Bandera Roja άρχισαν να βγάζουν δειλά δειλά τα όπλα τους αλλά δεν ήταν αρκετά για να εξοπλίσουν το λαό. Οι αναρχικοί προσέτρεξαν απόλιτα τα μέρη έτσι όπως πάει ο άνεμος σε τέτοιες περιπτώσεις: σαν ανεμοστρόβιλος.

Κανείς δεν πειθαρχούσε σε κανένα. Και όταν δόθηκε η διαταγή, κι οι πέτρες αχρηστεύτηκαν από την ισχύ των όπλων, τότε άρχισαν να προβάλλουν σιγά σιγά τη περιστροφα και τα ντουφέκια από τις μάζες των διαδηλωτών. Κάθε βήμα και κάθε γωνιά ήταν και μια παγίδα για τα καμίνια και τα τανκς του στρατού. Η οργή για το αιματοκύλισμα και το μίσος για τις δυνάμεις καταστολής, γέννησε τη θέληση για τον εξοπλισμό των μαζών. Οταν η μοσή πόλη του Καράκας είναι στην κυριολεξία αυτό που λέγεται περιθώριο και λούπην προλέταριάτο, τότε είναι κοινό μυστικό το που θρέθηκαν τόσα όπλα, αν και όχι αρκετά για να τα βγάλουν πέρα με τις φάλαγγες των στρατιωτικών καμιονιών. Μετά το αιματοκύλισμα, οι θεωρητικοί του μπλα μπλα ήρθαν να φαρέψουν σε τρικυμιώδη θάλασσα.

Στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας, η τάξη νεκροταφείου αποκαταστάθηκε. Ομως στις περιθώριοποιημένες γειτονιές του Καράκας καθώς και στα πρόπτυρα της εργατικής τάξης - στο Maracay, το Los Teques και την Valencia, ο αγώνας συνεχίζεται καθημερινά στο μέτρο του δυνατού δέβαια και μεταφράζεται σε πράξεις καθημερινών σαμποτάζ και σ'ένα είδος αντάρτικου πόλης που σε τίποτα δεν έχει να κάνει με το καστρικό ή οποιοδήποτε άλλο μοντέλο και κρατά αναμένη τη φλόγα της εξεγερτικότητας μήνες τώρα ενάντια στο βάρβαρο κύμα καταστολής που εξαπλώθηκε μετά την ανθρωποσφραγή. Τα στρατεύματα δε διστάζουν να πυροβολούνται αλλά και να πολυβολούνται, να γκρεμίζουν - ύποπτα - σπίτια και να συλλαμβάνουν και να εξαφανίζουν χιλιάδες αγωνιστές - όλοι δοσοί ήταν φακελλωμένοι από τη μυστική αστυνομία. Οι μόνοι που γλίτωσαν ήταν αυτοί που έσπευσαν να εξαφανιστούν πριν τους εξαφανίσουν. Το κοινοβούλιο ενέκρινε την προσωρινή διακοπή των συνταγματικών δικαιωμάτων όπως είχε αποφασίσει από το στρατό τις πρώτες μέρες.

Μια αύξηση των επιχειρηματών που

δόθηκε για να κατευναστούν τα πνεύματα τίποτα δεν έλυσε κι ούτε μπορούσε. Οι αυξήσεις των τιμών, η σπανιότητα των αγαθών, η στρατιωτικοποίηση της ζωής, ήταν για δεκαετίες δίγνωστα στη χώρα αυτή. Ήταν η καταγίδα των πρώτων ημερών δεν είναι δυνατό να εκπονθωθεί με φίχουλα.

Το CTV (κρατικό συνδικάτο) επιχειρείται κι αυτό με τη σειρά του να κατευνάσει τα πνεύματα κηρύσσοντας μια πανεθνική απεργία για τις 18/3 κάτω από τόσο θλιβερές συνθήκες - στρατιωτικοποίηση, ένοπλες συγκρούσεις - που φάνηκε μάλλον σαν απαγόρευση κυκλοφορίας παρά σαν απεργία.

Είναι πολύ αργά πα για κόμματα και συνδικάτα. Ο λαός οργανώνοντας τις αντιστάσεις του έχει από κάθε πλαίσιο, προχωρά σε απεργίες αποφασισμένες και διεκπεραιωμένες - οργανώμενες από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Απεργίες - όλες φυσικά παράνομες - εκδηλώνονται στα μεγάλα εργοστάσια και στους τομείς υγείας και δικαιοσύνης (δικαστήρια). Η άθλια οικονομική κατάσταση και το καθημερινό φάρμα της πείνας που πλανεύεται πάνω από το Καράκας και άλλες πόλεις, είχε τον αντίκτυπο της μέσα στη Μητροπολιτική αστυνομία του Καράκας, που εξεργέθηκε μέσα στους στρατώνες και τα τμήματα, μέσα από μια σειρά απεργιακών κινητοποιήσεων

ΠΟΛΩΝΙΑ

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η πρώτη εμφάνιση αναρχικών σμάδων στην Πολωνία ήταν το 1905 και συγκεκριμένα στην Ανατολική Πολωνία που τότε ήταν κάτια από Ρωσικό έλεγχο. Μιά από αυτές της ομάδες ήταν η «Μαύρη Σημαία» που ιδρύθηκε από την Τζάντου Γκρόσμαν. Η ομάδα αυτή γρήγορα απόχτησε φήμη εφαρμόδοντας διάφορους «άμεσης αντίστασης» και χτυπήθηκε από την καταστολή που εκτέλεσε έντεκα μέλη της στην Βαρσοβία.

Εκείνη την εποχή άρχισε να κυκλοφορεί η εφημερίδα «Η Φωνή της Επανάστασης» που τυπώνονταν - λόγω παρανομίας - στο Λονδίνο. Η εφημερίδα προπαγάνδιζε ενάντια στον Μαρξισμό και υπέρ του Αναρχοσυνδικαλιστικού κολλεκτιβισμού και της ένοπλης εξέγερσης.

Σε ένα άρθρο της «Φωνή της Επανάστασης» γράφει:

«Ένας δρόμος μονάχα υπάρχει μετά τις γενικές απεργίες. Η άμεση απαλλοτρίωση της βιομηχανίας και των τοπικιών, η στάση των σπρατωτών ενάντια στους αξιωματικούς και των μιλιταρισμού, η ένοπλη εξέγερση, απομικές ή συλλογικές ένοπλες ενέργειες ενάντια στους εξουσιούτες και στους κεφαλαιοκράτες... Μονάχα έτοι το προλεταριάτο

θα φτάσει στον αντεξουσιαστικό κομμουνισμό...».

Προσπάθειες έγιναν να φτιάχτει μια αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία αλλά η καταστολή ήταν τόσο βαρεά που αυτή δεν μπορούσε να λειτουργήσει και έτσι η μοναδική πρακτική συνέχισε να είναι η - προπαγάνδα με την πράξη». Εμφανίστηκε η εφημερίδα «Εργατικός Σκοπός» που έβγαζε ο Ωγκυστίν Ρομπλέφσκι αλλά η έναρξη του Πρώτου Παγκόσμιου πολέμου έκανε τις προσπάθειες να αναβληθούν. Μετά τον πόλεμο στην Πολωνία ακολούθησε άγρια καταστολή και το 1926 οπαντιωτικό πραξικόπημα, αλλά οι συνδικαλιστές κατάφεραν να δημιουργήσουν την Γενική Συνομοσπονδία Εργατών (ACA) στα πρότυπα της - τότε - αναρχοσυνδικαλιστικής CGT Γαλλίας. Η οργάνωση αυτή είχε κάποια περιορισμένη επιρροή στο εργατικό κίνημα και το 1931 κατόρθωσε να ενωθεί με μιά σειρά ανεξάρτητες εργατικές ενώσεις για να δημιουργήσει την πολύ μαζικότερη ZZZ (Συνομοσπονδία των Ενωμένων Συνδικάτων). Στο απόγειο της δύναμης της η ZZZ είχε 130.000 μέλη και αποφάσισε να ενταχθεί στην Διεθνή Ένωση των Εργαζομένων (AIT).

Πρίν τελειώσουν οι διαπραγ-

ματευσίες ξέσπασε ο Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος και η Γερμανία εισέβαλε στην Πολωνία. Η ZZZ πήρε μέρος στην αντίσταση ενάντια στους Γερμανούς με απεργίες, σαμποτάς και ένοπλη δράση καθώς και ενάντια στους Σοβιετικούς και στο Πολωνικό Κ.Κ.

Με την πώση του ναζισμού ήρθε η σταλινική καταστολή και το αναρχικό κίνημα βγήκε στην παρανομία. Στο τέλος της δεκαετίας του '40 μονάχα μια αναρχική ομάδα - κυρίως από Εβραίους - υπήρχε στην Βαρσοβία αλλά και αυτή σύντομα θυγήκε εκτός νόμου.

Σήμερα το Πολωνικό αναρχικό κίνημα χαρακτηρίζεται από την γνωστή - αντικουλτούρα που κυριαρχεί στην Δύση. Κύριος φορέας αυτής της αποψής για τον αναρχισμό είναι το κίνημα - Ελευθερία και Ειρήνη - που αποτελείται από διάφορες ομάδες. Μιά από αυτές είναι η ομάδα του Γκντάντοκ που κε-

ΚΑΤΑΔΙΚΗ των
Α.ΜΠΟΝΑΝΟ και
Π.ΣΤΑΖΙ.

Εγίνε στις 2 Οκτώβρη η δίκη των αναρχικών Α.Μπονάνο και Π.Στάζι που είχαν συλληφθεί στις 2 Γενάρη κατήγορούμενοι για απόπειρα ληστείας σε κομματοπολείο του Μπέργκαμο. Καταδίκαστηκαν σε 4,5 και 5,5 χρόνια.

Η υπόθεση όμως δεν κλείνει με την καταδίκη τους, την οποία με ιδιαίτερη ενεργητικότητα επέδειξαν οι αστυνομικές και δικαστικές αρχές. Θα επακολουθήσουν και άλλες δίκες καθώς με αφορμή τη σύλληψη των δύο συντρόφων η αστυνομία δρήγηκε την ευκαιρία να «εξιχνιάσει» μία σειρά από παρόμια περιστατικά.

Και σ' αυτό το σημείο υπεισέρχεται το στοιχείο της σκενοφρίας καθώς οι δύο συντρόφοι έχουν αναλάβει την ευθένη για την απόπειρα ληστεία στο Μπέργκαμο και καταγγέλουν ότι όλες οι υπόλοιπες ληστηγορίες που τους προσέπιπταν είναι αστυνομικές κατασκευές.

ντράρει όχι τόσο στην αντικουλτούρα όσο στην ταξική σύγκρουση και εκδίδει το περιοδικό Α CAPELLA (Α σε Κύκλο). Ακόμα υπάρχει η Αναρχική Ομοσπονδία που είναι μάλλον ένα δίκτυο επικοινωνίας ανάμεσα σε ομάδες και τελευταία εμφανίστηκε μια αναρχική ο-

μάδα στην Βαρσοβία που βγάζει το περιοδικό KATATONIA και έχει σχέσεις με την Οροσπονδία Μαχητικής Νεολαίας που υποστηρίζει το επαναστατικό τμήμα της Αλληλεγγύης και που έχει δώσει συγκρούσεις στους δρόμους ενάντια στην καταστολή.

ποίους κυριαρχεί η δεισιδαιμονία και πρόληψη, γιατί τα «συμφέροντά τους» διαθλώνται στην πολιτική και εκφράζονται φενακισμένα.
«ΧΥΜΑ ΛΑΟΣ» είναι αυτοί που γαντζώνται από κάποια στερεότηπα γιατί δεν μπορούν να παρακολουθήσουν την ταχύρυθμη εξέλιξη των κυριαρχών αξιών και επιμένουν.

Είναι αυτοί που ψήφισαν τον Νοέμβρη αυτόν που δρήγηκαν μπροστά τους. Και αυτός ήταν ο Α. Παπανδρέου, που μάζεψε τις ψήφους τους, αθώοντας έτοι την αντιλαϊκή πολιτική του. Είναι αυτοί που συνήθως διαφεύδονται όπως θα συμβεί και τώρα, αν όχι σε λίγες μέρες, σύγουρα

σε λίγους μήνες. Είναι αυτοί που προτιμούν να δώσουν την ζωή τους στα χέρια άλλων γιατί είναι «ευκολότερο» από το να την πάρουν στα δικά τους χέρια. Υπάύτην την έννοια μπορούν εύκολα να πέσουν στην αγκαλιά ένός αγοραίου δεξιού λαυκισμού, όπως οι κομμουνιστές έπεσαν στην αγκαλιά του Χίτλερ.

Η πολιτική εξουσία και τα καθεστωτικά κόμματα προτείνουν τον εκσυγχρονισμό, άλλος με πολιτισμένο, άλλος με λαυκιστικό τρόπο. Στην προκειμένη περίπτωση, εν δυνάμει τα αρνητικά προβλήματα για την κοινωνία που προκύπτουν είναι δύο: 'Η ολοκλήρωση του παγκόσμιου καπιταλιστικού μοντέλου, ή η εμφάνιση του Φιδιού από το Αυγό του. Το δίλλημα ευρωποποίηση ή λαυκιστικός καπιταλισμός που βάζουν τα κόμματα θα πρέπει να δρεθεί μπροστά σε μια άλλου είδους επίθεση, συνείδησης χωρίς προλήψεις και δεισιδαιμονίες. Γενικευμένη επίθεση ενάντια στα αφεντικά και τα κόμματα που διαχειρίζονται τα συμφέροντά τους από μια κοινωνία που θα πρότασε όχι την ανημπορία της, αλλά την δύναμη που θα σαρώσει τους κυριαρχους, τους εκμεταλλευτές όλων των ειδών.

Η καθολική ψηφοφορία, λέω, είναι η επίδειξη, τόσο η πιο λατειά δύο και η πιο φαναριούμενη, του πολιτικού τοπλατανισμού των κράτους. Είναι αναμφίβολα ένα εποινόδυνο όγκανο, που απαιτεί μια μεγάλη επιδειξιότητα από το χειριστή του, αλλά αν ξέρει να το χρησιμοποιήσει σωστά, είναι το πιο σίγουρο μέσο για να πετύχει τη συνεργασία των μαζών στην οικοδόμηση της ίδιας της φιλαρκής.

Μπακούνιν.

από σελ. 1

ντας τον ορθολογισμό της εξουσίας και απάντησε με το δικό του ανορθολογισμό.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΣ» είναι αυτός που τα ένστικτα του εμπόδισαν τον υποτιθέμενο Θατσερισμό, την υποτιθέμενη Ευρωποποίηση. Είναι αυτός που διαισθάνθηκε ότι ο εκσυγχρονισμός θα περάσει πάνω από τις πλάτες του, αποκλείοντάς τον από τον κόσμο που πρόκειται να έλθει.

«ΧΥΜΑ ΛΑΟΣ» είναι οι ανήμποροι που στον προτεινόμενο φιλελεύθερο ανταγωνισμό δεν θα επιβιώσουν ούτε μία μέρα. Είναι αυτοί στους ο-

17 Νοέμβρη - ΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ από σελ. 2 ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ πλανόδιων μικροπολητών, όλη αυτή η αηδιαστική και φικατούρα «αγωνιστικής μνήμης» μόνο στο πτώμα ενός ΤΕΤΟΙΟΥ Νοέμβρη θα μπορούσε να δρει την

τροφή της. Μολυσμένο από τη χαμένη τιμή ενός ολόκληρου κόσμου (αδίστακτων γραιφειοκρατών και βιντεόπληκτων «ουμπασχόντων») και συμβολίζοντας εκ γεννετής την (αυτ)απάτη της «εθνικής ανεξαρτησίας», την λογοκοπία των «δημοκρατικών ιδεώδων» και την αλλοτρίωση της αδριατικής οργανικής καινωνικής δυνοφορίας: θα καταστεί μια μελό ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ικανή να τροφοδοτήσει (σε επόπειρα μαζικής χειραγωγικής δημαρχίας) με την απαραίτητη ψυχοελεγκτική συγκινητική φόρτιση τις METAPPYΘΜΙΣΤΙΚΕΣ στοχεύσεις και διεργασίες. Η «εθνική ανεξαρτησία» θα παραχειτεύεται στη φενάκη του αλαλάζοντος αντιαμερικανισμού και θα εκπληρώσει τελικά την αξία της με την «εθνικά περήφανη συμμετοχή στην ΕΟΚ». Τα «δημοκρατικά ιδεώδη» θα γράψουν τη δική τους ιστορία προσδιοριζόμενα ως «αντιφασιστικό φόδνημα» και «δημοκρατική ολοκλήρωση» και θα ενσαρκωθούν στη νομιμοποίηση - καταξίωση των πολιτικών θεομάρων του κοινωνιουλευτισμού. Η «κοινωνική προσδευτικότητα» θα εκφρασθεί μέσα από το κα

